

CURIERUL MISSIONAR

CÂT DE FRUMOASE SÎNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE

Anu XXVI. Nr. 3

CELOR CE BINEVESTESC PACE

Iulie 1948

CUPRINSUL

1. Pe Tine, Doamne, Te slăvim	I. Bătrâna
2. Ziua de ispășire	M. Manea
3. Creștinul și stăpânirea	P. Paulini
4. Dante, Poetul din Florența	D. Florea
5. Pe voi înșivă cercetați-vă	Gh. Indricău
6. Muzica vocală	I. Reit
7. Dragoste de frați	M. Chelcea
8. Săptămâna Cărții	V. Florescu
9. Părinți și copii	V. Florescu
10. Higiena corpului	Dr. I. Moldovan
11. De n'aș cunoaște-a Ta iubire	G. Const.-Congo
12. Din Psalmul 104	R. Artenian
13. Anunțuri	
14. Concursuri de coruri	V. Florescu
15. Intrebări Biblice	
16. Istoria Bisericească	
17. Studii Biblice	
18. Aș vrea ca Domnul	

Pe Tine, Doamne, Te slăvim

*Pe Tine, Doamne, Te slăvim:
Și numai Ție ne'nchinăm;
In veci de veci vrem să-Ți servim
Și osanale să-Ți cântăm.*

*Invață-ne pe fiecare
Să mergem pe aceleași căi
Pe cărți au mers fără 'nclare
Isus și ucenicii Săi.*

*De-apururi mâna-Ți milostivă
Tu las'o 'ntinsă peste noi;
Statornici fă-ne deopotrivă
In bucurii ca și'n nevoi.*

*Iubirea noastră fă să crească
Pentru-al Scripturilor Cuvânt;
In inimi fă se ne 'nflorescă
Dorința dup'un trai mai sfânt.*

*Innobilează-ne simțirea
Să fim asemeni unor prunci
Și să ne'ntrecem în păzirea
De-apururi sfintelor porunci.*

*Tărie dă-ne ca'n necazuri
Toți să rămănem neclintți
Și ceasul zilei de pe urmă
Fă să ne afle pregătiți.*

*Invrednicește-ne, Tu Tată,
De harul Tău mântuitor
Ca să-Ți putem cânta odată
Cu-al dreptilor slăvit sobor.*

*Pe Tine, Doamne, Te slăvim:
Să fii de-apururi lăudat!...
De-apururi noi Iți mulțumim
Că ne-ai iubit și ne-ai iertat.*

Ion Bătrâna Voivodeni

Ziua de ispășire

și

datoria credincioșilor

In tip și antitip

"Căci n'avem un Mare Preot, care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care, în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentruca să fim ajutați la vreme de nevoie. Ebrei 4, 15, 16".

Fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să cunoască cât mai bine lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, ca Mare Preot și lucrarea de cercetare, ce se face în a doua despărțitură a Sanctuarului. Fără aceste cunoștințe esențiale, nu vom putea păstra credința cea atât de necesară și nici nu vom putea lua acea poziție pe care o dorește bunul Dumnezeu dela poporul Său.

Bunul Dumnezeu așteaptă dela poporul Său din vechime să fie credincios în îndeplinirea tuturor îndatoririlor sale în tot timpul anului; dar când venea ziua cea mare de ispășire, poporul avea de îndeplinit lucrări speciale. Neglijarea acestor lucrări ce reveneau fiecărui credincios în acea zi, atrăgea după sine îndepărtarea, sau ștergerea din mijlocul poporului lui Dumnezeu. Leviticul 23, 27—32.

În timpul lucrării de cercetare, ce se face acum în cer, antitipul zilei de ispășire din vechime, Domnul așteaptă ca poporul Său de pe pământ să-și îndeplinească cu credincioșie partea lui, după cum Domnul Isus Marele nostru Preot își îndeplinește pe a Sa, în cer.

O lucrare individuală

În ziua cea mare de ispășire, poporul nu era primit cu grămadă ci era necesar să se facă o lucrare individuală. Leviticul 23, 29, 30. La fel se petrec lucrurile și în timpul lucrării de cercetare, când fiecare trebuie să răspundă pentru sine înaintea unui Dumnezeu

sfânt. Umblarea vieții fiecăruia va fi cercetată cu amănunțime, după toate cele scrise în cărțile cerului. „Lucrarea fiecărui om este trecută pe dinaintea lui Dumnezeu și înregistrată în carte la credincioșie sau necredincioșie. În dreptul fiecărui nume, în cărțile din cer se trece cu teribilă exactitate fiecare cuvânt rău, fiecă faptă egoistă, fiecă datorie neîndeplinită, fiecă păcat ascuns, și orice prefăcătorie ori cât de iscusită”.

Toți acei care în timpul lucrării de cercetare vor fi găsiți demni, vor fi pregătiți să poată sta într'un timp fără niciun mijlocitor în Sanctuarul de sus. Experiența lor se va deosebi de experiența altor credincioși care au trăit pe pământ. Dar dacă cineva va neglija să folosească lucrarea de mijlocire a Domnului Isus, numele lui va fi șters din cartea vieții.

Să ne gândim cu seriozitate; numele fiecăruia dintre noi va fi cercetat; va fi cercetat, numele copiilor noștri! Suntem noi pregătiți să întâmpinăm aceste clipe solemne? Domnul Isus a spus să ne rugăm și să veghem pentrucă nu știm când este acea zi.

„Să aveți o adunare sfântă” Leviticul 23, 27

În ziua cea mare de expiare tot poporul se aduna la Sanctuar, pentru închinare. Interese veșnice stăteau în joc și nici unul nu trebuia să neglijeze adunarea sfântă din acea zi.

În timpul lucrării de cercetare, când cazul fiecăruia urmează să treacă pe dinaintea scaunului de cercetare, poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă aceleași caracteristică ca și cei din serviciul umbră. În aceste zile solemne să ascultăm sfatul sfântului apostol Pavel: „Și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu să ne apropiem cu o inimă curată, cu o credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire

la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința, Să nu părăsim adunarea noastră cum au unii obiceiul; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”. Ebrei 10, 21—25.

Dacă cineva nu mai găsește plăcere de a veni la casa de rugăciune pentru adunări sfinte, este o dureroasă dovadă că a pierdut credința în lucrarea de mijlocire a Marelui nostru Preot. În adunările noastre sfinte Domnul dorește să se întâlnească cu copiii Săi: **„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu sunt și Eu în mijlocul lor”**. Matei 18, 20. Există multă binecuvântare în participarea la adunările sfinte de închinare, în casele de rugăciuni și nici unul dintre credincioșii noștri nu ar trebui să le neglijeze mai ales acum când se face lucrarea de cercetare în cer.

„Să vă smeriți sufletele” Leviticul 23, 27

Erau momente foarte solemne! Fiecare ins în parte era dator să-și „smerească”, sau cum zice o altă traducere: să-și înfrâneze cu post sufletul său. În acea zi, fiecare trebuia să facă o sinceră pocăință, să-și cerceteze inima, să mărturisească și să îndepărteze orice păcat și să petreacă mult timp în rugăciune.

Noi trăim azi în ziua cea mare de împăcare. „La fel toți cei care vor, ca numele lor să fie păstrat în cartea vieții, trebuie (acum în aceste puține zile, cât ne-a mai rămas) spre a se dovedi bun, să-și smerească sufletul înaintea lui Dumnezeu, regretând păcatele sale și pocăindu-se adevărat de ele. Trebuie să aibă loc o adâncă și sinceră cercetare a inimii”.

„Cei cărora le-a mai rămas păcate în cartea de amintire, neiertate pentrucă nu s'au pocăit de ele, numele acelora va fi șters din cartea vieții și amintirea faptelor bune rasă din cartea de amintire”. Să luăm aminte la cuvintele profetului Ioel: „Dar chiar acum zice Domnul întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post cu plâns, cu bocet! Sfășiați-vă inimile nu hainele și întoarceți-vă la Domnul Dumnezeuul vostru căci El este milostiv și plin de îndurare, înde-

lung răbdător și bogat în bunăta-
te..." Ioel 2, 12, 13.

**Să aduceți Domnului jertfe mis-
tuite de foc". Levețicul 23, 27**

Credincioșii erau obligați ca în
ziua cea mare să aducă jertfe mis-
tuite de foc. Jertfele arderii de tot
erau consumate pe altarul din
curte și fumul lor se ridica în sus
ca un miros bine plăcut Domnu-
lui. Aceste jertfe se aduceau din
miei sau viței fără cusur și ele
simbolizau pe Domnul Isus, „Mie-
lul lui Dumnezeu care ridică pă-
catul lumii”.

Deși azi nu se mai aduc jertfe
de animale, totuși poporul Dom-
nului are și el ce să jertfească. Să
ascultăm ce ne spune sfântul a-
postol Pavel în această privință:
„Vă îndemn dar fraților, pentru
îndurarea lui Dumnezeu, să a-
duceți trupurile voastre ca o jert-
fă vie, sfântă, plăcută lui Dumne-
zeu: aceasta va fi din partea
voastră o slujbă duhovnicească”.
Roman 12, 1.

Apostolul Pavel spune mai de-
parte că Domnul dorește ca „Du-
hul vostru, sufletul vostru, și tru-
pul vostru să fie păzite întregi,
fără prihană la venirea Domnului
Isus Hristos”, 1 Tesaloniceni 5, 23.
Aceasta însemnează că corpul
nostru cu toate facultățile lui să
fie folosit în slujba Domnului și
consumat ca o jertfă cu un miros
bine plăcut Lui. Orice am putea
jertfi pentru Hristos nu este prea
mult când ne gândim cât de
mult a jertfit El pentru noi numai
ca să avem o nădejde de mân-
tuire.

**„Să nu facă nicio lucrare în acea
zi „Levețicul 23, 31**

Ziua de expiere era ținută ca
sabat ceremonial. Orice lucrare
era lăsată la o parte în acea zi,
pentru ca fiecare suflet în parte
să poată căuta pe Domnul și să-I
servească nestințenit de nimic.

Domnul dorește azi dela fiii po-
porului Său, ca și ei să îndepli-
nească în totul antitipul. El do-
rește ca noi să punem pe primul
plan al nostru mai întâi lucrarea
de mântuire și apoi pe planul al
doilea lucrările vremelnice. El ne
spune: „Căutați mai întâi împără-
ția lui Dumnezeu și neprihănirea
Lui, și toate aceste lucruri vi se
vor da pe deasupra”.

„Ziua de expiere era o zi de post”

În acea zi mare, fiecare din po-
por se înfrâna dela orice fel de
mâncare și băutură. În tot timpul
celor 24 ore din acea zi trebuia
ca fiecare să aibă deplin control
asupra poftei. Acesta era un sim-
bol pentru credincioșii de astăzi
cari trebuie să exercite deplin con-
trol asupra tuturor poftelor lor ca
astfel să poată discerne bine voința
lui Dumnezeu și să fie capabili să
înțeleagă toate adevărurile în le-
gătura cu lucrarea de mijlocire a
Marelui nostru Preot din Sanc-
tuarul ceresc.

Prin poftă a fost ispitit și a fost
biruit Adam, strămoșul neamului
omenesc; dar acolo unde el a că-
zut, a biruit Domnul Isus, al doilea
Adam. Profetul Isaia descrie sta-
rea lumii după cum urmează: „To-
tuși Domnul, Dumnezeul oștirilor,
vă cheamă în ziua aceea să plân-
geți și să vă bateți în piept, să
vă radeți capul și să vă încingeți
cu sac. Dar iată, în schimb, vese-
lie și bucurie! Se junghie boi se-
tae oi, se mănă la carne și se

bea la vin: să mâncăm și să bem
căci mâine vom muri!” Isaia 22,
12, 13. Domnul cheamă, însă, pe
poporul Său să-și amărască sufle-
tul, să controleze apetitul lor și
să folosească o hrană din care re-
zultă un sânge bun și minte clară,
care să poată discerne adevăru-
rile spirituale alegerea hranei
numai pentru satisfacerea poftei,
este considerată ca o mare nele-
giuire înaintea Domnului, nelegiui-
re care nu va rămâne nepedepsi-
tă. „Domnul Oștirilor mi-a deșco-
perit, și mi-a zis”: Nu, nelegiuirea
aceasta nu vi-se va ierta până nu
veți muri, zice Domnul, Dumne-
zeul Oștirilor. „Luați seama la
voi înșivă” zice Domnul Isus, „ca
nu cumva inimile voastre să vi-se
îngreuze cu mâncare și băutură...
și astfel ziua aceea să vină fără
veste asupra voastră”. Din cuvîn-
tele Domnului Isus se poate ve-
dea că nu numai calitatea hranei
dar și cantitatea joacă un mare
rol. În această privință, biserica
noastră a primit destulă lumină
prin Spiritul Profetiei, și noi sun-
tem datori să urmăm după toate

staturile și îndrumările date nouă. Toți cei ce doresc să îndeplinească antitipul trebuie să ajungă să-și stăpânească și poftele.

Iubite frate și soră în Domnul, ești tu pregătit ca numele tău să treacă pe dinaintea scaunului de judecată? Cercetându-te înaintea Domnului, ce poți spune despre iubirea ta față de adunările sfinte? Cauți tu motive să nu ei parte la adunările sfinte unde Domnul se întâlnește cu poporul Său? Care este poziția ta față de păcat, despre care nu poți tăgădui că nu-l mai făptuești? Mai ai vreun păcat

tănuț pe care încă nu l-ai mărturisit Domnului, și încă nu l-ai părăsit? Dacă da, atunci această îți va fi fatal. Ești tu gata să pui pe altarul Domnului jertfa ta pentru ca ea să fie consumată spre onoarea Lui? Ce poziție ei tu față de lucrurile cele vremelnice? Nu cumva ești ispitit să le pui mai presus decât cele veșnice? Domnul Isus zicea: „Luați aminte”. În alegerea hranei, urmărești tu numai satisfacerea poftelor? Să nu uzi că strămoșul nostru Adam aci a fost biruit. Ține minte: calitatea și cantitatea hranei are influență

asupra simțurilor noastre spirituale. Ești tu gata să urmezi în totul după lumina care ne-a fost dată cu privire la alimentație? „Voi sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt un popor pe care Dumnezeu și la câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce va chemat din întuneric la lumina Sa minunată”. 1 Petru 2, 9.

Fie, ca Bunul Dumnezeu să ne ajute să devenim în totul după voia Sa.

M. Manea

Creștinul și stăpânirea

Problema obligativității supunerii omicărui cetățean față de stăpânirea țării sale a fost lămurită și reglementată de însuși Isus Hristos, Mântuitorul lumii, când cu o ocazie adversarii Săi, Fariseii, s'au sfătuit cum să-L prindă în cuvânt cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu Irodianii, și i-au zis: „Învățătoarele, știm că ești adevărat și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne dar, ce crezi? Se cade să plătim bir Cezarului sau nu?”

Isus, care le cunoștea viclesugul, a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor?”

„Arătați-Mi banul birului”. Si ei I-au adus un ban (un dinar).

El i-a întrebat: „Chipul acesta și slovele scrise pe el, ale cui sunt?”

„Ale Cezarului”, I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!”

Mirați de cuvintele acestea, ei L-au lăsat și au plecat. Mat 22, 15—22.

Fariseii de pe vremuri ar fi vrut să provoace pe Isus să vorbească cuvinte nefavorabile stăpânirii, ca apoi să-L poată învinui și condamna pentru nesupunere și răsvrătire. Isus ca un profund cunoscător al gândurilor lor le-a dejucat planurile viclene și cu această ocazie a lămurit și reglementat pentru toate veacurile și generațiile poziția credincioșilor Săi față de organizația de Stat.

Mai târziu, când ucenicii Domnului s'au înmulțit și Biserica lui Hristos s'a mărit, pentru a evita nedumeririle și echivocurile care se liveau între coreligionarii și contemporanii săi, apostolul Pavel a dat în una din epistolele sale inspirate următoarele îndemnuri:

„Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu.

De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda.

Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă dela ea.

El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face răul

De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului.

Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta.

Dați tuturor ce sunteți datorii să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea”. Romanj 13, 1—7.

La început armonie desăvârșită în univers

Întreaga natură, întregul univers și revelațiile Bibliei ne descopere pe Dumnezeu — Creator. Tot mecanismul, toată rânduiala, toată frumusețea Universului cu toate legile Macro și Micro-cosmosului, așa cum au ieșit din mâna Atotputernicului și Atotînțeleptului Creator, ne vorbesc despre o desăvârșită armonie și despre o dumnezeiască iubire. Înainte de a fi apărut păcatul în Univers, pacea, iubirea, unirea și bucuria domneau între ființele create. Ființele cerești și cele pământești, adică îngerii și oamenii, absolut toate ființele inteligente, posedau calitatea de a cunoaște pe acest Dumnezeu al iubirii și înțelegeau datoria de a-I consacra în mod benevol serviciul (manifestarea) iubirii lor, ca o rațională apreciere a caracterului Său și ca o smerită recunoștință pentru viața și binefacerile primite continuu dela El. Această stare minunată a armoniei divine și a fericirii desăvârșite a persistat atâta timp cât Legea sfântă a lui Dumnezeu, adică Legea iubirii — care constituie temelgia guvernării lui Dumnezeu în Infinit — a fost recunoscută și păzită cu sinceritate și credincioșie de toate făpturile inteligente create. Intrucât însă astăzi — și acest lucru s'a observat din timpurile cele mai străvechi, de când a început să se scrie Istoria omenirii — nu se vede decât disarmonie, vrăjmășie, ură, răzbunare, vărsări de sânge,

ucideri, războaie și nenorociri pe pământ, omul își pune îndreptățita întrebare, care este obârșia răului în lume? Sfânta Scriptură ne arată că răul își are începutul în acea ființă din cer cunoscută sub numele de Lucifer, fiu al zorilor, heruvim ocrotitor din Edenul lui Dumnezeu care a provocat prima răzvrătire din cauza ambiției sale, a invidiei și geloziei care l-au ispitit să fie mai presus de însuși Creatorul — Dumnezeu și l-au condus la neascultare față de Legea divină, alături de toți îngerii amăgiți de el. (Isaia 14, 12—15; Ezechiel 28, 12—19).

După actul de neascultare a lui Lucifer și a îngerilor lui, activitatea acestor ființe a fost limitată la planeta noastră. Aci, prima pereche de oameni, a căzut victima înșelăciunilor lui diabolice.

Până la săvârșirea păcatului omul, din iubire față de Creatorul său, asculta de bună voie de legile Sale. După căderea omului în păcat, Dumnezeu a luat măsuri pentru protecția Legii și respectarea voinței Sale, instituind o stăpânire pe pământ.

Autoritatea stăpânirii este o putere morală și personală, afirmată în mod liber în opoziție cu forța brutală a constrângerii și a persecuției.

Stăpânirea este pentru binelile oamenilor, adică pentru a răsplăti pe cei buni și a pedepsi pe cei răi. Dacă n'ar fi o stăpânire cu autoritatea de a pedepsi răul, fărădelegea, crima, etc., existența pe acest pământ ar fi imposibilă sau linsuportabilă. Stăpânirea a fost orânduită de Dumnezeu să păzească legalitatea și să pedepsească abaterile dela legalitate, adică pe răufăcătorii de toate categoriile (Rom. 13, 3—5).

Până la potop, Biblia nu pomeneste în mod special de o stăpânire organizată pentru apărarea dreptului și a dreptății. După potop însă, Dumnezeu însuși a instituit o jurisdicție perpetuă pentru protecția respectului reciproc și a vieții omului, stabilind regula: „**Dacă varsă cineva sângele omului, și sângele lui să fie vărsat de om; căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul Lui**”. Genesa 9, 6.

Datoria stăpânirii este să protejeze dreptul, să garanteze dreptatea și legalitatea, libertatea, siguranța vieții indivizilor, și să

respecte credința adică cultul pe care fiecare cetățean crede de bine să-l aducă Dumnezeului pe care-L adoră și-L iubește, să facă dreptate orfanului și săracului, să apere pe văduve și aceasta chiar cu sabia. (Isaia 1, 17—23; Rom. 13, 4).

Patriarhul Abraam a ocrotit și salvat cu 318 servi ai săi după știința războiului pe nepotul său Lot din mâna împăraților cotropitori. (Genesa 14, 11—16).

A doua oară, același Lot fiind din nou în primejdie de moarte, de data aceasta din cauza răutății oamenilor din Sodoma, a fost salvat de mesageri cerești și prin rugăciunile unchiului său. (Genesa 18, 16—33).

Mai târziu Alexandru cel Mare a fost chemat de Dumnezeu să pedepsească pe regele Mediei, Darius, care a aruncat pe Daniel în groapa cu lei, pentru credința lui. (Daniel 6; 8, 5. 21).

Deși Isus nu s'a făcut vinovat de nicio infracțiune, nici împotriva Legii lui Dumnezeu, nici împotriva legilor omenești, Pilat a cerut condamnarea Mântuitorului nevinovat la moarte. Guvernatorul Pilat, ca înalt dregător al Imperiului Roman, cu un nesăbuit abuz de putere spunea lui Isus: „Nu știi că am puterea să Te răstignesc și am puterea să-Ti dau drumul?”

Isus nu-i tăgăduște această autoritate, și, deși era chiar viața Lui în joc, i-a răspuns: N'aj avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus!” (Ioan 19, 11).

Nero, era stăpânitorul lumii pe vremea apostolului Pavel, și, cu toate că era un stăpânitor tiran și brutal, sanguinar, totuși slujitorul lui Dumnezeu a scris, îns-

pirat de Duhul Sfânt, și a povăluit pe coreligionarii săi, cu cuvintele deja amintite mai sus: „Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte...” (Rom. 13, 1).

Iată, deci, cum Sfânta Scriptură învață că toți cetățenii sunt datori să se supună și să onoreze stăpânirea. Dar, după cum au îndatoriri față de stăpânirea omenească, au obligații și față de Dumnezeu, deci supunerea față de stăpânirea lumească are o limită, și ea este datoare să garanteze libertatea religioasă supușilor ei. (Mat. 22, 15—22).

Cea dintâi și cea mai mare poruncă pentru oamenii de pe pământ este: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău”. (Deut. 6, 4—9; Mat. 22, 36—38).

Acel Stat a cărui stăpânire ține socoteală de această sublimă lege a libertății cultului, este după voia lui Dumnezeu și are asigurată protecția supremă și prosperitatea divină în guvernarea sa. Potrivit învățăturilor lui Isus Hristos, cetățenii unui Stat sunt datori să se roage pentru stăpânire. Apostolul Pavel, în numele doctrinei Mântuitorului, putu să scrie pe vremea lui: „**Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni, cereri, mijlociri, mulțumiri pentru toți oamenii și pentru cei ce sunt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavie și cu toată cinstea. Lucrul acesta este bun și bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru**”. (1 Timotei 2, 1—3).

Și noi, ca cetățeni ai Republicii Populare Române, vrem să urmăm cu bucurie acest îndemn divin.

Petre P. Paulini

DANTE,

Poetul din Florența

Paginile Istoriei, și lucrările literare ale timpurilor, arată preocupările oamenilor fiecărei generații. Cercetarea Scripturilor și interpretarea vorbirei ei, cari în unele capitole este figurată, a constituit un obiect de atracție pentru cele mai vii inteligențe. În deosebi cartea Apocalipsul, cu mărețele lui figuri, a dat prilej de lucru acestor inteligențe. Una din personalitățile proeminente din trecut care și-a pus geniul la lucru este Dante, poetul din Florența. În câteva rânduri, redăm felul cum interpreta el acele figuri. S'au folosit izvoare temelnice pentru acest rezumat, între altele: „Istoria Interpretării Profeției”, de predicatorul adventist L. Froom.

Dante Alighieri (1265—1321), poet italian și unul din marii scriitori ai vremurilor, s'a născut la Florența. A studiat teologia, și artele, ajungând la mare vază. A participat la viața publică simțind amestecul forțelor religioase în cele politice, cum și nedreptatea acestui amestec.

Într-o lucrare a lui despre Autoritatea Civilă, el arată necesitatea puterii civile pentru apărarea justiției, libertății și unității. Deasemenea insistă asupra faptului că autoritatea civilă, la fel ca și cea religioasă, își derivă puterea direct dela Dumnezeu.

În altă lucrare intitulată **Divina Comedie**, poetul scrie în versuri o interpretare a Apocalipsului, așa cum era priceput pe vremea sa. Biserica e reprezentată ca fiind o femeie. Păstorii turmei sunt arătați ca fiind transformați în lupi răpitori. În subîmpărțirea numită „Paradisul” din **Divina Comedie**, limbajul lui Dante este mai acoperit, dar în „Purgatoriu” Cântul 16, vâul este dat laoparte. Biserica folosind cele două puteri, pe cea ecclesiastică și pe cea civilă, a făcut negoț cu regii. Mânjită de viciile ei, s'a afundat în mocrilă. Lucrul acesta îl descrie folosind imaginile din Apocalips 17. Carul, simbolizând biserica, pe care se pogoară păgânismul ca o

pasăre alipindu-se de puterile imperiale pe timpul lui Constantin, este legat de un copac. Islamismul o atacă. Apoi are loc o schimbare, când la cele patru colțuri ale carului se ivesc capete și coarne. Un monstru ca acesta, cu șapte capete și zece coarne, nu mai existase înainte. Pe carul acesta se dea o femeie nerușinată, iar alături de ea, în picioare, un uriaș cu care se are foarte bine. Apoi uriașul o biciuește și o alungă. Aci se descrie cele petrecute sub Bonifaciu VIII, care uzurpase locul lui Dumnezeu, și se unise cu uriașul (Filip, regele Franței) **Divina Comedie**, „Purgatoriul”, Cântul 32.

În partea intitulată „Infernul” a aceleiași **Divina Comedie**, Dante descrie iadul ca fiind plin de preoți, papi și cardinali lacomi, așa încât Cerber, câinele iadului, își arată bucuria lătrând furios

pentru că iadul a fost aprovizionat de papalitate cu o pradă atât de bogată. Descrie apoi cum e adus acolo și Papa Bonifaciu VIII, iar pe Nicolae III îl vede arzând în flăcări. **Divina Comedie**, „Infernul” Cântul 7 și 19.

În papi, ca Nicolae, părea că se împlinește profetia apocaliptică despre femeia babilonică. Ea se dea pe fiara cu șapte capete și zece coarne, având paharul urciunilor în mână. Dante se simțea îndemnat să proclame că înaintea lui Dumnezeu nu mai există nici papă adevărat, nici biserică adevărată. Döltinger, Studii, p. 97—117.

Respectul lui Dante față de cheile lui Petru îl oprește de a folosi o vorbire mai aspră în legătură cu corupția și avariția papală care umplea lumea de jale. Constantin dăduse naștere tuturor acestor rele prin „Donația” făcută lui Silvestru. Ca un apogeu al interpretării dată de el Apocalipsului, în deosebi a capitolului 17, Dante descrie apostazia papală ca fiind mai rea decât păgânsimul.

„Și dacă n'aș purta și-aici în mine
respect de-acele chei pe cari Preasfântul
a vrut să i le porți trăind, cu tine
mi-ar fi acum cu mult mai crud cuvântul!

Căci voi, de-avari, dați crimei privilegiu
strivind pe buni și-umplând de răi pământul.
Pe voi, pe Papi, vă vede'n cartea legii
Ioan în chipu-acelei mari mișele

Ce sta pe ape și curvea cu regii,
și-avea și șapte capete, și'n ele
și'n zece coarne (vlaga) înăscută,
cât timp al ei bărbat fugea de rele.

Din bani Dumnezeirea vi-e făcută!
Și ce-i un biet păgân? Nimic, vezi — bine,
Căci el ador'un zeu, dar voi pe-o sută!
A câtui rău izvor fu, Constantine

nu'ncreștinarea ta, ci darul care
făcu bogat pe-un prim Păstor prin tine!”
(Dante Alighieri, **Divina Comedie**, **Infernul** Cântul 19, traducerea de G. Coșbuc).

Iată mărturia isbitoare pe care o dă poetul din Florența, arătând că în organizația politico-religioasă papală se intrupează figura

bisericii apostaziate arătată de Apocalips.

D. Florea

Pe voi Inșivă cercetați-vă

Oamenii se deosebesc între ei. Se spune, și pe drept cuvânt, că nu există doi oameni cari să fie exact la fel. Dacă lucrul acesta este adevărat când vorbim despre asemănarea fizică, este cu mult mai adevărat când este vorba despre asemănarea psihică (sufletească) și manifestările ei. Astfel unii oameni sunt foarte răi, pentru ca alții să fie buni sau chiar foarte buni. Tot așa unii pot fi foarte harnici, mai puțin harnici sau chiar deloc, pentru ca alții să fie leneși.

La fel stau lucrurile și în ceea ce privește religiozitatea omului. Unii urmași ai Domnului Isus Hristos nu corespund nici pe departe numelui pe care-l poartă, adică nu sunt religioși deloc, pentru ca alții să aibă numai o formă de

religiozitate. În același timp adevărații creștini dau dovadă în orice ocazie de adevărată religiozitate.

Este adevărat că a măsura gradul de evlavie al cuiva nu este un lucru ușor. Lucrarea aceasta o poate face în mod desăvârșit numai acela care cunoaște totul, chiar și lucrurile cele mai ascunse ale inimii omului. Totuși, într-o măsură oarecare, putem și noi încerca o examinare cu scopul de a găsi măsura propriei noastre religiozități. Pentru aceasta se cere să ne privim nu numai dintr'unul singur, ci din cât mai multe puncte de vedere.

În dorința de a ajuta membrilor noștri să poată face această lucrare de cercetare de sine, vom prezenta, începând cu acest nu-

măr, câte unul din aspectele cari ne pot ajuta să cunoaștem propria noastră religiozitate. Având în fața noastră oglinda de mai jos, îndemnul este, ca nimeni să nu vadă în ea pe altul, ci fiecare să se vadă numai pe sine însuși. Fiind sinceri și nepărtinitori, ne vom recunoaște așa cum suntem. Dacă vom găsi că ceva mai trebuie îndreptat, să nu întârziem a face aceasta cât mai grăbnic. Frațele presbiter, împreună cu comitetul comunității, ajutat de această oglindă, va putea să-și dea seama foarte bine de gradul de evlavie al întregii comunități, putând lua măsuri de îndreptare acolo unde este cazul.

În acest număr ne vom ocupa despre respectul convenit Casei de Rugăciune.

Cum ne purtăm în casa de rugăciune?

Știm cu toții că locul unde se adună copiii lui Dumnezeu să I se închine este Casa Domnului. Locașul de închinare trebuie să se bucure de un respect cu totul deosebit din partea celor ce vin la Casa de Rugăciune. Aceasta nu pentru că zidurile acestei case ar fi sfinte, ci pentru că aci se adună copiii lui Dumnezeu, în numele Domnului Isus, despre Care credem că este prezent în tot timpul serviciului divin prin Duhul Său cel Sfânt. Îndemnul Domnului în această privință este: „Păzește-ți piciorul, când intri în Casa lui Dumnezeu, și apropie-te mai bine să ascuți...” (Ecl. 5, 1).

Vorbind despre purtarea în Casa de Rugăciune, cu durere trebuie să spunem că, nu toți membrii înțeleg să dea întreg respectul convenit acestui loc. Se pare că unii uită cu desăvârșire că se află în Casa de Rugăciune, și deci

în prezența Domnului, și purtatrea lor de aci nu diferă cu nimic de aceea pe care o au în altă parte. Purtarea lor lasă atât de mult de dorit încât unii ca aceștia devin adevărați profanatori ai Casei Domnului. Alții dau dovadă de desconsiderare sau numai de un respect superficial. Sunt, însă, spre lauda Domnului, și membrii cari, conștienți de locul unde se află, au o purtare cu totul demnă și plină de respect față de locașul în care vin să se roage și să înalțe cântări de laudă lui Dumnezeu.

Membrii unei comunități, priviți din acest punct de vedere, s'ar putea regăsi în una din cele cinci categorii de mai jos. Pentru aceasta se cere mult spirit de nepărtinire și de sinceritate cu noi înșine. Îndemnul este ca fiecare să cetească cu atenție cele ce urmează, oprindu-se puțin sau chiar însemnându-și categoria în

care se regăsește. Să cugete adânc asupra religiozității de care a dat dovadă până aci și să dea ascultare nemărginită îndemnului Domnului care zice: „Veniți-vă în fire și cercetați-vă...” (Tef. 2, 1).

CATEGORIA I

Cuprinde pe acei cari prin purtarea lor profanează Casa de Rugăciune

— Intră în Casa de Rugăciune foarte sgomotos. Înaintează până la locul ales cu mersul obișnuit de pe stradă. În mersul lui deranjează și tulbură foarte mult. Își ocupă locul fără a face o rugăciune. Oprindu-se, este neliniștit. Întoarce capul când într-o parte când într'alta, se ridică și se așează cu scopul probabil de a fi văzut. Adeseori din Casa de Rugăciune ese numai pentru a avea ocazie să între din nou,

— Ținuta fizică extrem de neglijată: părul vâlvoi, mâinile în buzunar, fața murdară. Imbrăcămintea lasă foarte mult de dorit. La femei rochii prea scurte sau decoltate.

— Vorbește cu voce tare, râde și discută tot felul de lucruri în Casa de Rugăciune, chiar și lucruri profane. Nu face nicio deosebire între Casa de Rugăciune și o sală de spectacole.

— Nu urmărește câtuși de puțin învățătura care se predă. Deși prezent, este totuși complet absent față de serviciul divin. Nu știe nimic de ceea ce s'a predicat.

CATEGORIA II

Cuprinde pe acei cari prin purtarea lor desconsideră Casa de Rugăciune

— Intră în Casa de Rugăciune cu un aer de indiferență. Dacă prin intrarea lui nu tulbură vădit liniștea, nu-l preocupă prea mult nici gândul să contribuie la păstrarea ei. Nu este dispus să facă rugăciune înainte de a-și ocupa locul ales. Dă dovadă de neliniște și lipsă de răbdare. Se mișcă dintr'un loc într'altul fără motiv.

— Poziția pe care o ia în timpul serviciului divin este complet lipsită de respect. Stă pe scaun picior peste picior, sau cu coatele pe spatele scaunului din față, sprijinindu-și capul în mâini. Alteori trântit pe spate sau întorcându-se cu spatele la amvon distrându-se cu privirea prin comunitate. Hainele neîngrijite, șifonate și chiar murdare. Părul capului nepieptănat sau despletit. În Sabat vine cu fața nebarbierită. La tineri, haină cu mâneci scurte, apărând cu brațele goale, venind uneori în loc de haină cu costum de sport. La femei rochii de colorii mult prea aprinse, sau transparente. Uneori își îngăduie să mănânce în Casa de Rugăciune, ca la el acasă.

— Vorbește cu voce mai înceată dar tot timpul serviciului divin, fără să se gândească prea mult la lipsa de respect de care dă dovadă în Casa de Rugăciune. Discuțiile la cari provoacă și pe alții nu sunt în legătură cu lucrurile sfinte.

— Urmărește oficierea serviciului divin fără interes. Adesea uită că se află în Casa de Rugăciune. Se simte plictisit și uneori aștepte. Alteori pleacă fără să aștepte terminarea serviciului divin. Din predică numai rareori se întâmplă să rețină ceva.

CATEGORIA III

Cuprinde pe acei cari prin purtarea lor dau pe față lipsă de respect

— Intră în Casa de Rugăciune cu o oarecare considerație. Inaintează spre locul ce-l ocupă mai mult sau mai puțin atent. Deranjează, dar nu prea mult. La ocuparea locului face rugăciune, dar nu întotdeauna, ci mai mult atunci când își aduce aminte sau când vede pe altul făcând rugăciune.

— Nu vine cu o îmbrăcăminte vădit nepotrivită pentru Casa de Rugăciune, dar nici cu una în totul potrivită pentru acest loc. Nu-l preocupă prea mult gândul să respecte locașul de închinare prin poziția pe care trebuie să o ia în picioare sau pe scaun.

— Nu provoacă discuții, dar se lasă prea ușor provocat de alții fie discuțiile acestea chiar și lumesti. În acest caz uită unde se află și tăcerea revine greu.

— Serviciul divin îl urmărește cu atenție întreruptă. Nu rămâne întotdeauna până la terminarea lui. Când totuși o face, pleacă oarecum mulțumit că acesta s'a terminat. Din predică n'a reținut decât idei răslețe.

CATEGORIA IV

Cuprinde pe acei cari înțeleg să respecte Casa Domnului prin purtarea lor

— În Casa de Rugăciune intră pătruns de evlavie. Inaintează spre locul său încet și cu multă atenție, pentru a nu deranja cu nimic. Odată cu ocuparea locului înalță întotdeauna și o scurtă rugăciune.

— Are o ținută potrivită cu locul în care se află. Imbrăcămintea sa este întotdeauna bine îngrijită și curată. Este întotdeauna atent ca poziția pe care o ia în picioare sau pe scaun să fie cât mai respectuoasă.

— În Casa de Rugăciune nu vorbește, nu râde și nici nu se lasă antrenat la astfel de manifestări nepotrivite pentru locul în care se află. Vorbirea, râsul și mișcările altora îl deranjează.

— Serviciul divin îl urmărește cu atenție neîntreruptă. Dă pe față o dorință aprinsă de a înțelege toată învățătura din Cuvântul lui Dumnezeu. Urmărind predica se străduiește să afle personal textul citat dela amvon în Biblia sa pe care o are întotdeauna cu sine. Este convins că se află în Casa lui Dumnezeu și se comportă în ea cu un respect ales.

CATEGORIA V-a

Cuprinde pe acei cari prin purtarea lor încearcă să sfințească Locașul de închinare

Se pregătește din timp pentru intrarea în Casa de Rugăciune. Până la locul ce-l va ocupa înaintează cu extrem de multă atenție: încet, mai mult în vârful picioarelor și cu capul plecat. Inainte de a-și ocupa locul întotdeauna ingenunchează în rugăciune.

— Are ținută perfect evlavioasă. Deasemenea îmbrăcăminte deosebită pe care o îmbracă numai când vine la Casa de Rugăciune.

— Păstrează tăcere desăvârșită atât înainte de începerea serviciului divin cât și în timpul și după terminarea lui. Indeamnă și pe alții să contribuie la păstrarea liniștei. Gălăgia îl deranjează foarte mult; îl face să sufere chiar. În timpul predicii nu vede nimic din jurul lui și nu aude decât glasul Domnului care-i vorbește prin servul Său.

— Trăiește intens împreună cu serviciul divin. Soarbe cu sete sufletească tot adevărul prezentat și nu uită niciodată că, „omul sfințește locul”.

„Pentru sufletul credincios și umilit, Casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului... Vorbe de rând, șoptiri și râsete nu trebuie să fie îngăduite în Casa lui Dumnezeu, nici înainte, nici după serviciul divin. Dacă trebuie să mai aștepte câteva minute până la începerea serviciului divin, atunci fiecare să păstreze un adevărat spirit de devoțiune prin

meditare liniștită, înălțând inima către Dumnezeu...

„Dacă venind în localul de cult, oamenii au un adevărat respect față de Domnul, și dacă își amintesc neîncetat că sunt în prezența Lui, în tăcerea aceasta sfântă ar fi o dulce elocvență. Șoapta râsul și vorba, cari ar putea fi fără vină în alte locuri, n'ar trebui îngăduite în locul unde se dă închinare lui Dumnezeu”.

„Casa de Rugăciune trebuie considerată cu un respect sfânt. Ea nu trebuie făcută loc de întâlnire, pentru arți găsi vechii prieteni, loc în care să se spună lucruri

de rând, sau să se trateze afaceri lumești. Asemenea lucruri trebuie lăsate afară din Casa lui Dumnezeu. Dumnezeu și îngerii au fost desonorați prin râsul tare, neglijent, și prin sgomotul picioarelor, auzit în unele locuri.

„In mintea multora, nu sunt mai sfinte cugetările privitoare la Casa lui Dumnezeu decât la oricare alt loc de rând. Mulți intră în Casa lui Dumnezeu cu pălăria pe cap, în haine soioase și desordonate. Asemenea persoane nu-și dau seama că vor veni în fața lui Dumnezeu și a îngerilor sfinți. În această privință trebuie să aibă loc o temeinică schimbare prin toate

comunitățile noastre. Predicatorii înșiși trebuie să-și formeze idei mai înalte și simțimente mai fine în această privință. Aceasta este una din părțile întristător neglijate ale lucrării. Din cauza necuviinței în atitudine, îmbrăcăminte și purtare, și din cauza lipsei de dispoziție sufletescă religioasă, Dumnezeu a întors deseori fața Sa dela cei ce erau adunați că să I se roage”. Mărturie pentru Comunitate Vol. I pp. 170—179.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ajute tuturor comunităților noastre să facă și în această privință o adevărată reformă.

Gheorghe Indricău

PENTRU EVANGHELIȘTII LAICI

MUZICA VOCALA ȘI INSTRUMENTALA ÎN BIBLIE ȘI ISTORIA BISERICII

Deja de la punerea temeliei lumilor, Spiritul Sfânt, a mișcat inimile cetelor cerești ca să „izbucnească în cântări de bucurie când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” Iov. 38, 7. După cuvintele Sfințelor Scripturi, toate evenimentele mari ale lucrării lui Dumnezeu au fost însoțite de cântări. Predicarea Evangheliei, „vestea cea bună” a iertării păcatelor prin pocăință și jertfa dragostei Domnului Hristos, este una din cele mai mari lucrări ale lui Dumnezeu. La auzul ei, cântece de bucurie au izbucnit din inima tuturor creștinilor credincioși din toate timpurile. Bucuria și veselia este pentru creștini, un rod al Spiritului Sfânt. Galateni 5, 22. Filipeni 4, 4.

Când poporul Israel a fost scos cu mâna cea tare a bunului Dumnezeu, din robia egipteană, și după experiența cea minunată a trecerii prin Marea Roșie, Moise și Maria, sora lui, au cântat lui Dumnezeu cântece de bucurie. Tot așa a cântat tot poporul. „Voi cânta Domnului, căci și-a arătat slava”... 2 Moise 15, 1. 2. 20. 21. David, cântărețul lui Israel zicea: „Domnul este tăria mea și scutul meu, în El mi se încrede inima și sunt ajutat. Deaceea îmi este plină de veselie inima, și-L laud prin

cântările mele”. Ps. 28, 7. Voi cânta bunătatea și dreptatea, Ție Doamne Îți voi cânta”. Ps. 101, 1.

DRAGOSTEA DE FRAȚI

Cât ești tu de sublimă,
O, dragoste de frați!
Tu simți și plângi durerea
Cu cei înlăcrimați.

Un bob de bucurie
La altul când zărești:
Tu, dragoste frățească,
Te strădui s'o 'nmulțești.

Iar inima de piatră
Tu știi ca s'o înmoi,
Din calea rătăcirii
O'ntorci cu drag 'napoi.

Și unde geaba'ncearcă
O voce tunătoare
Să dărme porți de-aramă,
Să-și facă trecătoare:

Ușoara-ți adiere
Desferecă-orice porți,
Și treci învingătoare
Prin țara celor morți.

Ca miel de jertfă, gata
In orice clipă ești;
Te 'mparți cu dărnicie:
Și tot nu te sfârșești:

Cât ești tu de sublimă,
O, dragoste de frați!
Tu simți și plângi durerea
Cu cei înlăcrimați.

M. Chelcea

Muzica și cântările sunt și preocuparea îngerilor. Apocalips 5, 8. 9. cap. 15, 1. 2. Orice serviciu di-

vin este și trebuie să fie însoțit de cântări; acolo unde este posibil, e bine să se cânte și din instrumente.

Muzica este de origină cerească. Iubal, nepotul lui Adam; a construit cel dintâi o alăută și a fost cel dintâi cântăreț din instrumente. El a organizat muzica instrumentală. 1 Moise 4, 21. Laban, un strănepot al lui Abraam, avea o orchestră în familia sa cu care cânta melodii frumoase. 1 Moise 31, 27. Preoții și poporul cânta din trâmbițe la serviciul divin. 4 Moise 10, 2. În școala misionară a profetilor se cânta cu tot felul de instrumente muzicale. 1 Samuel 10, 5. Deasemenea și la templul din Ierusalim clădit de Solomon. 1 Regi 10, 12. Acesta a prețuit foarte mult cântările și muzica instrumentală religioasă. El a avut o orchestră de 4.000 (patru mii) cântăreți cu instrumente și toate acestea au fost întrebuițate cântând cu ele imnuri în onoarea lui Dumnezeu. Solomon a mai avut și multe coruri. El avea 288 de conducători de coruri și orchestre. El însuși era un mare cântăreț talentat; Prin inspirație divină el a compus 1.005 cântări. 1 Regi 4, 32. Toate aceste cântări erau numai pentru a lăuda pe Dumnezeu la serviciile divine.

Fraților și surorilor, noi trebuie să cântăm mai mult: atât în adunare, cât și acasă. Să cântăm „și la lucru și pe cale”. Tinerii și copiii să învețe a cânta cu orice fel de instrumente. Părinții să încurajeze pe copii a învăța să cânte cu instrumente de tot felul. Să li se cumpere instrumente tot așa cum li se cumpără cărți și alte lucruri necesare.

Domnul va binecuvânta atât pe cântăreți cât și pe cei ce ajută să se organizeze coruri și muzică instrumentală pentru lauda Domnului. Citiți 2 Cronici 29, 25—30. Neemia 12, 27.

Copiii credincioși ai lui Dumnezeu au cântat cântări spre lauda Domnului în tot decursul vremurilor trecute. În timpul erei întunecoase a Evului Mediu, adevăraților copii ai lui Dumnezeu li s'a interzis a lăuda pe Domnul prin cântări. Odată cu descătușarea, prin reformațiune, a conștiințelor de sub opresiunea puterii și falselor învățături papale, cei sinceri, doritori după mântuire au început să înțeleagă adevărata închinare pe care o dorește Dum-

nezeu și inimile multora au izbucnit în nesfârșite imnuri de laudă spre onoarea lui Dumnezeu.

Biserica Adventă are și ea imnurile ei cari se cântă spre lauda Domnului. Spiritul Profetic spune, că „Dumnezeu a umplut pământul de frumusețe, și atmosfera de cântări”. „Ca o parte din serviciul divin, cântările sunt tot atât de bine primite de Dumnezeu ca și rugăciunile, căci cântările sunt rugăciuni”. Insoțiți cântările voastre cu cântări din instrumente.

Se cere o mare atenție la executarea cântărilor cu instrumente. Să nu se cânte nici o cântare, care nu se potrivește în Biserică. În timpul cântării, tot așa ca și la rugăciune, nimeni să nu facă mișcări nepotrivite, să râdă sau să vorbească, ci toți să fie cu respect înaintea lui Dumnezeu când I se aduce laudă prin cântări. Nimeni să nu stea nepăsător, ci toți să cânte cu bucurie.

Muzica vocală și instrumentală sunt mijloace pe care le putem folosi în lucrarea misionară. Apostolii Pavel și Sila au trecut a-

desea prin greutăți, tot așa ca și evangheliștii laici și ca oricare alt credincios, dar prin cântări de laudă suferința lor a fost mult micșorată. Faptele 16, 23. Când David cânta cu instrumentele sale cântări lui Dumnezeu, duhurile rele fugeau de la Saul. 1 Samuel 16, 14—23. Prin cântări izgonim duhurile descurajării. „Este vreunul printre voi în suferință? Să se roage. Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă”. Iacob 5, 13. Ca și David tot așa și noi să zicem și să facem. „Voi cânta Domnului cât voi trăi, voi lăuda pe Dumnezeul meu cât voi fi”. Ps. 104, 33.

Învățați pe toți oamenii să cânte. „Mergând în casele oamenilor învățați-i Cuvântul lui Dumnezeu și pe lângă lecturile Biblice și rugăciune învățați-i să cânte”. Când mergeți la oameni și oricând aveți ocazia, întrebați-i: „V'ar plăcea să ne auziți cântând câteva imnuri creștine? Cântările deschid inima pentru ascultarea Cuvântului Evangheliei.

Ioan Reif

3—10 Iulie

Săptămâna cărții

Cartea, și anume cartea bună, este unul dintre prietenii cei mai valoroși ai omului. Adevărurile cuprinse în ea îl formează, îi limpezește mintea, trezește în el simțiminte înalte de demnitate și libertate, și îl descătușează din lanțurile grele ale necunoștinței.

Cartea deschide minții orizonturi largi și perspectivele minunate ale unui viitor mai frumos, al culmilor succesului ce omul este chemat a le urca.

Cât de bucuroși trebuie să fim că la îndemână ne stau atâtea cărți bune, înălțătoare de suflet și inspiratoare spre tot ce este progres, muncă și înfrățire întreolaltă.

Să ne oprim o clipă și să ne luăm timp, o săptămână întreagă chiar, în care să consacram mai multe ore pe zi cărții, alegerii de cărți, cetitului, să-i zicem Săptămâna Cărții, în care să gustăm fiecare din binecuvântările acestor prietenii valoroase ce ni le

oferă cărțile, și convingându-ne de folosul lor îi vom lua ca tovarășii noștri de toate zilele.

În felul acesta, cei cari au așternut pe pagini mai multe sau mai puține gânduri sublime spre binele nostru, al fiecăruia în parte, vor fi mulțumiți văzând că ele încălzesc inimi, înobilează suflete, ridicându-le la trepte mai înalte de progres al omenirii.

Efectul cărților bune se adevărește în orice domeniu, cu atât mai mult când este vorba de dezvoltarea noastră spirituală.

„Tineri și tinere, citiți literatura care vă va da o adevărată cunoștință, și va fi de ajutor întregei familii. Spuneți cu tărie: „Nu voi risipi clipe prețioase cu cetirea a ceea ce nu-mi va fi de folos, și care nu va face altceva, decât să mă facă neinstare de a lucra pentru alții. Imi voi consacra timpul și cugetele pentru a dobândi destoinicie pentru lucrarea Domnului. Urechile mele sunt

ale Domnului, și eu nu voi lua aminte la argumentele meșesugite, aduse de vrăjmaș. Cu niciun chip glasul meu nu va fi supus unei voințe care nu este sub influența Spiritului lui Dumnezeu. Corpul meu este templul Spiritului Sfânt, și orice putere a ființei mele va fi consacrată scopurilor demne”.

„Câte cărți sunt despre războaie și vărsări de sânge, cari amăgesc tineretul! Când ei citesc, Satana stă alături de ei ca să le insuflă spiritul rășboinicului despre care citesc, sângele li se înfierbântă în vine, și sunt atârtați să facă fapte de cruzime. Cât de numeroase sunt cărțile imorale, cari duc la dorințe nesfinte, aprind pasiunile inimii și îndepărtează dela tot ce este curat și sfânt”.

(Urmare la pag. 20)

Părinți și copii

Dacă este o legătură din cele mai gingașe în lumea aceasta, dacă ceva a cărui valoare să dăinuiească în veșnicie, atunci aceasta trebuie să fie legătura dintre părinți și copii.

Trăinicia acestei legături trebuie să fie asigurată de o inimă caldă de părinte, plină de înțelegere și iubire părintească, iar nu numai de un spirit autoritar de „stăpân”, care să facă pe toți ai casei să tremure de teamă atunci când acest „stăpân” apare în pragul ușii. Nu, nu! Aceasta înseamnă sclavie, iar nicidecum cămin, și cu atât mai puțin cămin creștin.

Copiii trebuie să vadă în părinții lor ființele cele mai dragi, de cari să se apropie fără sfială și față de cari să-și deschidă inimile ca și florile cari se deschid să primească lumină și putere dela soare. Părinții să vadă în aceste odrasle plâpânde viitorul lor, apoi al țării, al omenirii, ființe ce au nevoie de un cuvânt cald, iubitor și de sfaturi înțelepte, îndrumătoare pentru pașii lor mici și neexperimentați pe căi pline de soare, de lumină, de orizonturi largi și inspiratoare de gânduri mari.

Clipele petrecute cu copiii nu sunt momente pierdute, cum socotesc unii, ci sunt din cele mai bine folosite. Să ne luăm timp să stăm de vorbă cu copiii, să le aflăm gândurile și problemele ce-i frământă, spre a-i putea ajuta să le rezolve în chipul cel mai bun.

Să ne ferim a arunca în acest pământ bun, ales, care este inima copiilor, semințe de vrajbă, invidie, de deosebire între oameni pentru vreun motiv sau altul, de naționalitate, religie sau clasă, ori sămânța cea atât de rea a bârfirii, a discreditării altora. Să ferim ogorul inimii lor de toate aceste buruieni cari când vor crește mari se vor dovedi aducătoare de roade din cele mai distrugătoare de pace și întreolaltă bună înțelegere.

Cât de cu totul alții ar fi mulți oameni dacă cei cari le-au plămădit sufletul nu ar fi semănați în el tot felul de gânduri innăbușitoare a tot ce înseamnă frumos și înălțător.

Grija să ne fie ca nu cumva să schilodim vreun suflet de copil, nenorocindu-l pentru o viață întreagă și pentru veșnicie, și prin el păgubind și celor cu cari el va trăi laolaltă.

Mai bine să-și lege cineva o piatră de moară de gât și să se arunce în mare, a zis Domnul Isus, decât să strice sufletul, să facă să păcătuiească, să stâlcească caracterul unui copil.

„In educația unui copil sunt timpuri când voința maturată și puternică a mamei se întâlnește cu voința necugetată și nedisciplinată a copilului. In împrejurări de felul acesta e nevoie de multă înțelepciune din partea mamei. Printr'o purtare neînțeleptă, printr'o convingere aspră, se poate face copilului mult rău. Ori de câte ori lucrul acesta este posibil, criza aceasta să fie evitată, deoarece ea însemnează o luptă grea, atât pentru mamă cât și pentru copil. Dar odată intrați într'o astfel de criză, copilul trebuie condus acolo ca să se supună voinței mai înțelepte a părinților.

„Mama trebuie să se stăpânească în totul și să nu facă nimic, care ar trezi împotrivire din partea copilului. Ea nu trebuie să poruncească cu asprime și cu strigăte. Mai mult va câștiga dacă va vorbi totdeauna blând și încet. Ea trebuie să se poarte față de copil ca să-l poată atrage la Hristos. Trebuie să-și dea seama că Dumnezeu este ajutorul ei; iar iubirea, puterea ei. Dacă este o creștină înțeleaptă nu va încerca să constrângă pe copil să se supună. Ea se roagă stăruitor ca vrăjmașul să nu câștige biruința, și pe măsură ce se roagă simte cum puterile i se împăproșpătează. Vede cum aceeași putere care lucrează în ea lucrează și în copil. El se face mai blând și mai supus. Bă-

tălia este câștigată. Răbdarea, bunătaea și cuvintele ei de înțeleaptă muștrare și-au făcut lucrarea. După furtună vine pace așa cum se arată soarele strălucitor după ploaie.

„Copiii nesfințiți sunt pradă ieftină a vrăjmașului, deoarece nu au experimentat puterea curățitoare a sângelui lui Isus. Mulți părinți sunt nepăsători și îngăduie ca îngerii răi să poată ajunge la copiii lor și să lucreze asupra lor, având în față numai puține piedeci. Asupra părinților zace răspunderea cea mare de a îndruma și muștra pe copiii lor și să-i facă să fie supuși, să-i îndrumeze la Dumnezeu și să atragă binecuvântările Lui asupra lor.

„Căminul ar trebui să fie pentru copil locul cel mai atrăgător din lume, iar prezența mamei ar trebui să fie cea mai mare atracție a lui. Copiii au firea sensibilă și iubitoare. Pe cât de repede se bucură de ceva, pe atât de repede se și întristează. Printr'o disciplină gingașă, în cuvinte și fapte pline de iubire, mamele își pot lega copiii de inima lor.

„In loc să-și îndepărteze copiii de lângă ea, spre a nu fi turburată de gălăgia lor, sau plictisită de micile lor dorinți, ar fi bine ca mama să se gândească a găsi bucurii sau lucruri ușoare pentru a pune la lucru mânuțele și mințile vioaie ale copilașilor.

„Soțul și tatăl este capul familiei. Soția așteaptă dela el iubire și simpatie, cum și ajutor la educația copiilor; și aceasta este chiar drept. Copiii sunt și ai lui cum sunt și ai ei, și el are un interes egal pentru buna lor stare. Copiii așteaptă ca tatăl să-i îndrumeze și să-i ajute; el trebuie să aibă o bună înțelegere a ceea ce este viața și a influențelor și legăturilor cari trebuie să înconjoare familia; mai presus de toate el trebuie să fie stăpânit de iubirea și temerea de Dumnezeu și de învățătura cuvântului Său, pentru ca să poată călăuzi pașii copiilor săi pe calea cea bună.

„Tatăilor, nu descurajați pe copiii voștri. Uniți iubirea cu autoritatea, amabilitatea și simpatia cu restricțiunea hotărâtă. Consecrați unele din orele voastre libere copiilor voștri; faceți-vă prieteni cu ei; întovărășiți-vă cu

ei la lucrul lor și la jocurile lor și câștigați-le încrederea. Cultivați prietenia cu ei, în deosebi cu fiii voștri. În felul acesta veți fi o puternică influență spre bine. Tatăl trebuie să facă partea sa în ce privește fericirea căminului. Oricare ar fi grijile și necazurile sale în afaceri, acestea nu trebuie lăsate să umbrească familia sa; el trebuie să intre în casă cu zâmbete și cuvinte plăcute.

„Căminul trebuie să fie un loc unde locuiesc voia bună, curtuazia și dragostea; și unde există aceste binecuvântări, va fi fericire și pace. Necazurile pot să vină dar ele sunt partea oamenilor. Faceți ca răbdarea, recunoștința și iubirea să păstreze raze de soare în inimă. . . . În familii de felul acesta zăbovesc îngerii”.

V. Florescu

De n'aș cunoaște-a Ta iubire

*De n'aș cunoaște-a Ta iubire,
Isuse blând și iubitor,
N'aș mai cădea acum în rugă
Cu glas umil și rugător;*

*Căci sunt expus la mari ispite:
Sărac sunt, gol, nenorocit...
Eu umblu 'nstrăinat de Tine
Ca fiul cel ce-a rătăcit.*

*Păcatele-mi ca norul negru
M'au copleșit, m'apasă greu...
Se clatină de astă dată
Lovit mortal firescu-mi eu.*

*Un zid al morții ridicat-a
Și-adaogă mereu-mereu,
De Tine vrând să mă despartă,
Vrăjmașul sufletului meu.*

*Dărâma zidul, vin' aproape
Să mă'nfierbânt la sânu-ți sfânt!
De n'aș cunoaște-a Ta iubire
N'aș mai veni așa cum sânt.*

*Dar știu că Tu iubești Isuse,
Cât cerul nu cuprinde 'ntrâns'...
De-aceea astăzi vin la Tine
La sânu-Ți sfânt mă ține strâns.*

G. Constantinescu-Congo

PAGINA MEDICALĂ

HIGIENA CORPULUI

Baia generală.

Sănătatea se menține și prin curățenia îngrijită a corpului nostru. Să nu facem deosebire între anumite părți ale corpului, păstrând pe unele mereu curate, iar pe altele mereu murdare. Unii își spală numai fața pe care o și îngrijesc cu mare atenție, iar picioarele le sunt murdare. Alții au albiturile curate, în timp ce corpul le miroase a transpirație urâtă.

Și în zilele noastre se mai păstrează unele obiceiuri rămase din evul întunecat al murdăriei, când oamenii nu se spălau cu anii și când mâncau cu mâna din farfurii. . . .

Sunt oameni cari se îmbăiează numai odată pe an, de Paște sau de Crăciun. Nici animalele nu se simt bine când sunt murdare. Și frunzele plantelor se curăță de praful ce le acopere. Cu atât mai mult noi oamenii.

Dece trebuie să ne spălăm corpul?

Pielea corpului are o suprafață de 150 cm². Ea are un rol de protecție, prin aceea că acopere restul corpului și-l apără atât contra frigului și căldurii, cât și contra agenților provocatori de boală care pândesc stând de veghe pe

această blană fără păr care este pielea. Dar pielea mai este și locul la suprafața căreia se varsă, prin zeci de mii de guri de canal, aproape invizibile, lichidul vâscos și urât mirositor care se numește **sudoare**.

Corpul nostru elimină prin urină o mare parte din substanțele nefolositoare ce rămân dela digestia alimentelor. O' mai mică parte elimină prin piele în mediul extern, iar în cazul acesta pielea se poate compara cu o mare gură de canal prin care organismul aruncă afară gunoaielle ce nu le mai folosește în altă parte. Aceste guri de canal sunt „porii” din piele. Să presupunem că gurile acestea nu sunt curățite încontinuu; în cazul acesta ele se infundă, iar sudoarea nu mai poate fi eliminată în cantitatea necesară, și urmarea este o îmbolnăvire a sângelui care rămâne încărcat cu substanțe otrăvitoare. Rinichii sunt obligați, în felul acesta să lucreze mai mult, ceea ce îi va face să obosească și să se îmbolnăvească mult mai ușor.

Sudoarea formează o peliculă subțire lichidă ce acopere pielea

de care se lipește tot ce vine din afară, ca: praful, murdăria, etc., și care astfel, se compară cu un bun mediu de cultură pentru microbi și paraziți de tot felul cari trăiesc netulburați la suprafața pielii murdare și nespălate. Deci, pielea nespălată este un mediu de cultură microbiană și paraziți, ca: păduchi, ouă de păduchi și purici. Ba chiar mai mult; o piele nespălată este o barieră greu de străbătut pentru oxigenul din aerul cu care pielea noastră vine în contact.

Oxigenul, acest gaz prețios pentru respirația noastră, trece prin piele în vasele cu sânge din grosimea pielii și astfel ușurează respirația generală. Dar, dacă pielea nu este spălată, oxigenul este oprit de a mai trece prin ea, și astfel respirația pielii nu se mai face. Pielea are o atât de mare importanță pentru organismul uman, încât dacă o jumătate din ea nu mai funcționează, adică nu mai respiră sau nu mai transpiră sudoarea, omul moare în câteva zile otrăvit de substanțele chimice pe care nu le-a dat afară prin piele. Iată de ce trebuie să ne spălăm pielea corpului cu apă caldă și cu săpun; și aceasta nu numai odată pe săptămână, ci cât mai des posibil.

Curățenia corporală are o influență și asupra vieții noastre sufletești. Având un corp curat, ne

simțim mai sănătoși, mai vioi și mai îndrăzneți în viața de toate zilele. Avem mai mult curaj și putem să ne prezentăm în fața oricui fără să roșim de starea noastră de curățenie. Dar nu ajunge să avem numai pielea curată. Tot de domeniul curățirii pielei mai ține și

Fața, gura, nasul,

care trebuie ținute în aceeași stare de curățenie ca și pielea. Astfel, cât de urât arată pielea obrazului la bărbați atunci când e nebărbierită. Se recomandă, pentru cei cari obișnuiesc a se bărbieri, să se bărbierească cât mai des. Aceasta creiează senzația unei stări sufletești mai bună, decât cu o față nebărbierită și murdară. Semnul unei munci ordonate este trădat de o față mereu curată și bărbierită.

Gura cu dinții trebuie spălată zilnic, pentru că și ea servește la păstrarea resturilor alimentare ce putrezesc zile întregi prin găurile măselelor stricate, dând un miros neplăcut persoanelor ce nu-și îngrijesc zilnic gura. Dinții stricați trebuie plombați. Multe boli se nasc cu punctul de plecare din gura rău întreținută. Persoana cu miros urât din gură, este ocolită chiar și de cei mai intimi din jurul ei. Aceiași grijă trebuie arătată, în ce privește curățenia și față de nas.

Dar, să nu se uite că atunci când se face baia, o deosebită grijă se cere a fi dată și organelor genitale externe. În special femeile să nu uite că legea igienei corporale, le obligă să țină și aceste părți ale corpului în cea mai perfectă stare de curățenie, întrebându-și apa caldă cu puțin antiseptic în ea care desinfectează, ferindu-le de multe boli. Foarte multe femei suferă din cauza acestei neglijențe, deoarece și aci, lipsa de curățenie duce la îmbolnăvirea acestor organe. Ar fi multe de spus despre aceste lucruri și despre igiena corporală. Deocamdată să reținem atât: porunca curățeniei corporale s'o ținem cu mare sfințenie, căci făcând așa, corpul nostru va fi ferit de o mulțime de boli, dintre care unele chiar fatale. Să nu uităm că acela care nu-și poate ține corpul curat, lasă de dorit și în cece privește curățenia sufletului.

Dr. I. Moldovan

DIN PSALMUL 104

*Preamărit să fii, Stăpâne, de-al meu suflet copleșit,
Căci Tu ești mărit în ceruri, pe pământ și 'n infinit.
Strălucire și lumină e veșmântul Tău ceresc,
Și din cerul cel albastru faci un cort dumnezeesc.*

*Curg izvoarele 'n câmpie, clocotesc mereu prin văi,
Joacă păsări 'n a lor ape, ciripesc pe mii de câi.
Din locașul Tău din ceruri Tu uzi muntele înalt,
Iar pământul se adapă și dă rod îmbelșugat.*

*Crește iarba pentru vite și verdețuri pentru noi,
Vița care înveselește, și uleiul cel de soi.
Chiar și cedrii pe cari Domnul i-a sădit El în Liban
Primesc partea lor de ploaie, se 'nmulțesc din an în an.*

*Cât de multe sunt, Stăpâne, lucrurile pe pământ,
Le-ai făcut cu 'nțelepciune, cu putere și braț sfânt.
Iată marea cea întinsă: e-un ocean folositor,
Loc e pentru viețuitoare să se miște 'n voia lor.*

*Fug corăbiile cu pânze, când e vântul agitat,
Iar Leviatanul monstru joacă 'n valuri înspumate.
Voi cânta în veci pe Domnul, și-L voi lăuda mereu;
Să te bucuri al meu suflet, El e Dumnezeuul meu.*

R. Artinian

Anunțuri pentru abonați

1. Formularul CEC, pe care-l găsiți uneori în colet este destinat poștei pentru a ne trimite rambursul. Dacă poșta nu-l reține, dvs îl puteți distruge, ne mai având nicio însemnătate.

2. În interesul dvs, pentru a

suporta cât mai puține speze de expediție, acei abonați, care au o comandă de Curier prea mică, să se alăture la comanda unei comunități apropiate mai numeroasă, comunicându-ne de urgență prin poștă, anunțând și comunitatea la care se grupează.

DATE IMPORTANTE

Ziua Educației	28 August
Revista de Toamnă	25 Septembrie
Ziua Libertății religioase	23 Octombrie
Ziua Tabitei	27 Noiembrie
Săptămâna de Rugăciune	11—18 Decembrie

ATENȚIUNE

Dela atelierul mecanic Iosif Tonchievici, se poate procura prese pentru faguri, mult mai bine

reușite ca până acum. Mărimea este 27X42 și 22X35. Rog adresați-vă la Iosif Tonchievici, Str. Cuza Vodă Nr. 176, Piatra Neamț.

CONCURSURI DE CORURI

Având în vedere râvna pe care am văzut-o pretutindeni în ce privește Studiul Străzii Dîmîneții și apoi studiul istoriei bisericești, cu participarea într-o măsură de mare măsură la examenele ținute, ne-am gândit că ar fi bine și spre folos, dacă pentru toamna anului 1948 am rândui concursuri de coruri și muzică instrumentală.

Muzica este exprimarea unei mulțumiri sufletești, a unei bucurii ce vrea să-și găsească exprimarea. Și anul acesta avem chiar și motive pentru cari sufletul nostru să se înalțe în cântec, ținând seamă de mulțimea binecuvântărilor revărsate de Dumnezeu asupra țării noastre și a noastră înșine.

Deoarece este o imposibilitate ca toate corurile să se prezinte într'un singur loc și nici chiar în șase locuri unde să se țină concursurile, ne-am gândit ca ele să aibă loc pe districtele respective, urmând ca anumite comisii examinatoare să se deplaseze la locul stabilit.

Concursurile urmează să aibă loc între 1 Septembrie și 15 Noembrie.

Corurile se împart în trei categorii, după vechime și posibilitățile de execuție pe cari le au, fiecare categorie primind un număr de cântări ce trebuie să le învețe.

Categoria I, corurile cu 10—20 sau mai mulți coriști și cu o vechime de 2—3 ani. Pentru asemenea coruri s'au repartizat cântările: 55, 63, 84, 89, 122, 136, 165, 169, 181, 190.

Categoria II, corurile cu 10—20 sau mai mulți coriști și cu o vechime de 4—6 ani. Pentru asemenea coruri s'au repartizat cântările: 7, 8, 30, 32, 64, 70, 110, 137, 138, 145, 169, 182, 190.

Categoria III, corurile cu 10—20 sau mai mulți coriști și cu o vechime dela 7 ani în sus. Pentru asemenea coruri s'au repartizat cântările: 35, 52, 57, 72, 97, 101, 109, 114, 116, 132, 149, 166, 169, 190, 193.

Numerile amintite mai sus sunt din noua carte de coruri Imnuri Creștine publicată anul acesta.

Corurilor li se lasă libertatea a-și alege înșile categoria din care vor să facă parte.

De exemplu un cor din categoria I se poate prezenta la concurs pentru categoria III, deci cu cântările cari sunt amintite în dreptul acestei categorii.

Fiecare cor trebuie să învețe toate cântările categoriei la care s'a înscris.

Poate lua parte la concurs orice cor organizat în cadrul uneia din Comunitățile noastre.

Nu poate lua parte la concurs corurile cari: 1) nu dovedesc o activitate misionară, 2) au o purtare nedemnă; 3) la cari nu se observă punctualitate; 4) dovedesc lipsă de conlucrare cu Comunitatea; 5) au o ținută necreștinească.

Comisia examinatoare va ține seamă ca: 1) executarea cântărilor să se facă pe dinafară, fără partitură; 2) toate cântările categoriei respective să fi fost învățate; 3) Să se dovedească spiritualitate în executarea bucății; 4) să se dea o cât mai bună interpretare; 5) atitudinea coriștilor, adică felul cum se prezintă coriștii în timpul execuției.

Pentru corurile maghiare, dacă vreuna din cântările amintite nu există în această limbă, li se va trimite din partea Conferinței respective numărul cântărilor înlocuitoare.

La aceste concursuri vocale se pot prezenta și formații mici speciale de două, trei sau patru persoane cum și bucăți de solo, cu sau fără acompaniament. De asemenea și formații speciale de coruri feminine sau bărbătești.

Muzica instrumentală. De asemenea și pentru muzica instrumentală tinerii se pot prezenta la concurs, fie singuri, fie grupați mai puțini, sau sub formă de orchestră.

Comunitățile cari au și cor și orchestră se pot prezenta cu una sau două bucăți executate în această formație combinată.

Concursuri pentru compoziție

Tot pentru anul acesta s'a hotărât a avea loc și un concurs pentru compoziție de muzică religioasă, (muzică și cuvinte), și acest concurs la fel urmează a avea loc între cei din mijlocul Comunităților noastre. La acest concurs se pot întovărăși chiar două persoane, cineva care să scrie muzica și cealaltă persoană cuvintele.

Condițiile sunt:

1). Toate lucrările vor trebui prezentate până cel mai târziu la 30 Noembrie 1948.

2). Lucrările vor fi semnate și însoțite de toate schițele sau ciornele inițiale până la forma definitivă a compoziției din care să se poată constata că lucrarea muzicală sau poetică este originală.

3). Nicio lucrare de compoziție nu va fi luată în seamă dacă nu se va îndeplini cerințele dela punctul 2.

Toate lucrările se vor trimite pe adresa: V. Florescu, Str. Mit. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

Clasificarea la toate concursurile se va face cu: excepțional, foarte bine și bine, primindu-se și o mențiune.

Iubiți tineri, vă stau în față atâtea culmi frumoase ale succesului pe cari să le urcați. Pregătiți-vă cât mai bine spre a le atinge cât mai sigur.

V. Florescu

Curierul Misionar

Organ al Cultului adventist de ziua șaptea din România
Uniunea de Conferințe
Apare sub conducerea unui comitet de redacție

Anul XXVI, Iulie, 1948 Nr. 3.

ÎNTREBĂRI BIBLICE

Indrumări: Scrie un cuvânt în fiecare loc liber, pentru a face propozițiunea completă și înțeleasă. Când dai răspunsul nu folosi Biblia.

1. Dumnezeu S'a descoperit prin natură, Biblie și prin

2. este semnul exterior al sincerei și adevăratei pocăințe și moarte față de păcat.

3. Cina Domnului a fost rânduită spre a vesti Domnului până ce va veni El.

Sângele lui Hristos ce a fost vărsat este închipuit prin

5. Corpul frânt al lui Hristos este închipuit prin

6. Semnul sau sigiliul credincioșiei față de Dumnezeu este păzirea

7. Dreptii vor fi în în timpul celor o mie de ani.

8. Sabatul îl găsim în porunca din Decalog.

9. Mărturia lui Isus este Spiritul

10. „Dreptul va trăi prin ”

11. „Păcatul este călcarea ”

12. Solia îngerului al este o avertizare împotriva învățaturii neadevărate.

13. „Cel ce adeverește aceste lucruri, zice: Da, Eu curând”.

14. Monumentul de amintire al lui Dumnezeu în ce privește creațiunea și mântuirea este

15. „Ceea ce câștigă biruința asupra lumii, este noastră”.

16. „ acesta nu va trece până nu se vor împlini toate lucrurile acestea”.

17. „Să iubești pe tău ca pe tine însuți”.

Instrucțiuni: Răspunsurile la aceste întrebări se vor da odată de către toți tinerii din Comunitate în fața presbiterului Comunității. Fiecare tânăr și tânără va avea o hârtie și un creion. Pentru fiecare întrebare se va lăsa un timp de vreo 3 minute. Apoi toate hârtiile cu răspunsuri vor fi strânse, iscălite de presbiter și trimise pe adresa: V. Florescu, Str. Mitrop. Gh. Petrescu 116, București IV. Numele celor cari vor răspunde bine la toate întrebările, completând exact locurile goale, vor fi publicate în Curierul Misionar. Se vor ține în seamă numai răspunsurile primite până în seara zilei de 15 Iulie a. c.

ISTORIA BISERICII

Rezultatul examenului

Conferința Oltenia-Banat

Foarte bine:

Bobâlna: Dudaș Iosif; **Bumbești:** Dămăiață Mircea, Popescu Petre; **Ciupercești Noui:** Manea Petre; **Craiova:** Luță Marin, Munteanu Nușa, Popescu Daniel, Popescu Eugenia, Stoian Ionică; **Columbu:** Pripea Ionel; **Murgaș:** Ilinoiu Aurelia, Ilinoiu, Cornelia, Oprea Iosif; **Panaghia:** Brezoi Ștefana, Solea Maria, Solea Petre; **Piatra Olt:** Eremenco Ecaterina, Vlad Elena; **Socodor:** Berari Ioan, Cazan Ioan, Cazan Iuliăna; **Telești:** Guran Gigeta; **Timișoara:** Ganea Simion, Postolache Nina; **Turnu Severin:** Irod Magdalena, Olei Maria; **Vârvor:** Călugăru Cornelia; **Vuiga:** Abraham Emilia.

Bine

Ciupercești Vedhi: Fudulu Ionel, Manea Anuța; **Columbu:** Boeru Gheorghe; **Intorsătura:** Bărdău Alexandru, Bărdău Florica; **Lugoj:** Ilieș Adalbert; **Moțăței:** Bărbulescu Constantin, Beșliu Marcela; **Piatra Olt:** Oancea Niculae, Teșanu Constantin, Vlad Elena; **Panaghia:** Brezoi Ilie; **Punghina:** Beșliu Lidia; **Roșiori:** Gevelica

Vasile, Mustață Traian; **Socodor:** Jigău Corneliu, Mișcuța Florica, Mișcuța Ștefan; **Telești:** Zestroiu Marin; **Tg.-Jiu:** Găgiu Alexandru, Găgiu Marioara, Nagomireanu Ioan; **Turnu Severin:** Broinea Magdalena, Goia Pavel; **Văluța:** Băluță Elena.

Conferința Dunărea

Foarte bine

Bordești: Chiriac Cecilia, Tudor Dumitru; **Focșani:** Talpan Ionel, Talpan Niculina, Toma Miuță; **Gheorghe Doja:** Avramescu Aurelia, Avramescu Zamfira; **Nicolești:** Mocanu Petrache; **Tâmboești:** Chiriac Daniel, Manolache Crăciun.

Bine

Bordești: Ghiorghiță Ionel, Iosofache Avram, Meletescu Daniel; **Constanța:** Bălan Marin, Florea Dobre; **Corbu:** Simioana Ioana, Neguț Gheorghe, Rusu Iacob; **Focșani:** Butnaru Florentina, Ranghelif Vasile, Talpan Elena, Toma Maria, Toma Valerica; **Grădina:** Ghivărău Neculai; **Nicolești:** Coman Safta, Dănilă Dumitru, Ene Estera, Ene Paulini, Eremia Floarea, Pascu Constantin; **Policiori:**

Dumitrescu Lucia; **Tâmboești:** Ionescu Ionel; **Viziru:** Drăgan Sile, Enache Elena, Enache Silvia, Ghiorghiță Călin, Ghiorghiță Dobre, Ghiorghiță Victor, Năstase Ionel, Năstase Timotei.

Suficient

Constanța: Bălan Ioan, Dumitrescu Eugenia, Papură Elena, Papură Eugenia, Papură Ioan; **Corbu:** Făină Ilie, Neguț Dumitru; **Focșani:** Andone Elena, Balotă Valeria, Butu Maria, Condruț Lucia, Popescu Mimi, Profira Octavian; **Gheorghe Doja:** Burlacu Emilia, Cârstoiu Ion, Fanu Mihai, Mocanu Aurelia, Mocanu Constantin, Moiescu Lidia, Roșu Lidia, Tudor Marioara, Trifănescu Gheorghe; **Mihai Viteazu:** Dumitrescu Gabriela; **Nicolești:** Cazan Tița, Nichifor Emilia; **Săcele:** Făină Victoria, Mihai Neculai, Niță Tudorel, Paiu Iordache; **Tâmboești:** Grădinoiu Marcel; **Tulcea:** Marin Carmen; **Viperești:** Chileschi Iacob, Gavrilăscu Florea, Ionescu Alexandrina, Ionescu Christache, Mazilu Ligia, Mazilu Vica, Panait Marioara; **Viziru:** Codreanu Daniel, Radu Neacșu.

SMOCHINUL NERODITOR — O

FEMEIE VINDECATA SAMBATA

Text biblic: Luca 13, 6—17.

De memorizat: Luca 13, 9.

1. În pilda smochinului, ce desamăgire avu stăpânul lui? Luca 13, 6.

2. Ce spuse el vierului? Vers. 7.
„Ascultătorii lui Hristos nu puteau să înțeleagă greșit sensul cuvintelor Lui. David a cântat despre Israel, că e o viță adusă din Egipt. Isaia scrisese astfel: „Via Domnului ostirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița, pe care o iubea”. Generația, în timpul căreia venise Mântuitorul, era reprezentată prin smochinul din via Domnului — cuprins în sfera îngrijirii și binecuvântărilor Lui speciale”. — Parabole, pp. 195, 196.

3. Ce intervenție făcu vierul în favoarea smochinului? Ce s'a arătat el gata să-i facă? Vers. 8.

„Grădinarul nu se dă înapoi dela îngrijirea unei plante așa de puțin promițătoare; el este gata, să-i dea și mai multă îngrijire. El vrea să-i facă locul dimprejur mai prielnic și să-i dea toată atenția.

„Stăpânul și vierul sunt una în interesarea lor pentru smochin. Tot astfel Tatăl și Fiul au fost una în iubirea Lor pentru poporul ales. Hristos spunea ascultătorilor Săi, că li se va da ocazii și mai favorabile. Toate mijloacele, pe cari iubirea lui Dumnezeu putea să le găsească, urmau să fie folosite, ca apoi ei să ajungă pomi ai dreptății și să aducă roade pentru binecuvântarea lumii”. — Idem, pag. 197.

4. Care avea să fie ultima încercare? Dacă nici aceasta nu avea să reușească, ce avea să urmeze? Vers. 9.

Orice își are nașterea, sau se trage din ceva, se numește rodul lui. Rezultatul mâinii cuiva — un plan, o unealtă, o haină, un ornament — este rodul mâinii lui. Orice este produs de creierul lui — o carte, o poezie, o invenție mecanică — pe drept cuvânt este numit rodul creierului său. Orice e produs de buzele sale — un cântec, o predică, vorbirea sa obișnuită — este rodul buzelor sale. Noi suntem încercați prin rodul minții noastre, al mâinilor noastre, al buzelor noastre.

5. Cui se adresează acuma parabola?

„Avertismentul acesta răsună până la generația noastră de azi. Ești tu, o inimă nepăsătoare, un pom neroditor în via Domnului? Să fie și pentru tine această condamnare rostită pe vremuri? De câtă vreme ai primit darurile Lui? Câtă vreme ai așteptat El, ca să-I răsplătești iubirea cu iubire? ... Pomul neroditor

primește ploaia, lumina, soarele și îngrijirea grădinarului. Ia hrană din pământ. Dar ramurile lui neroditoare fac numai umbră pământului, încât nicio plantă roditoare nu mai poate crește în umbra lui. La fel și darurile lui Dumnezeu revărsate asupra ta nu aduc binecuvântările lumii. Tu lipsești pe alții de privilegiu, pe cari, dacă tu nu le-ai fi pierdut, ei le-ar putea avea. Tu recunoști, deși destul de slab, că ești o plantă care cuprinde pământul degeaba. Cu toate acestea, în marea Lui îndurare, Dumnezeu nu te-a tăiat. El nu privește cu răceală la tine. El nu Se îndepărtează dela tine cu nepăsare și nu te lasă distrugerii... Mântuitorul zice cu milă despre tine: „Mai lasă-l și anul acesta; am să-l sap de jur împrejur și am să-i ajut”. — Idem, p. 198.

6. Într-o Sâmbătă, cine veni în sinagogă spre a auzi pe Isus? De cât timp suferea această femeie? Vers. 10, 11.

7. Cum a fost vindecată ea? Cui dădu ea slavă? Vers. 12, 13.

8. Cine nu a fost mulțumit de vindecarea femeii acesteia? Ce spuse el în legătură cu această vindecare? Vers. 14.

9. Răspunzându-i, cum i se adresa Isus? Ce întrebare puse El fruntașului sinagogii? Vers. 15.

10. Mai departe, ce întrebare puse Isus cu privire la femeie? Vers. 16.

Observă cuvintele lui Isus punând în contrast fapta Sa de vindecare a femeii cu faptele oamenilor în ce privește grija de cele necesare animalelor lor:

Întâi, femeia era „o fiică a lui Abraam” — făcând parte din Israelul lui Dumnezeu, cu mult mai importantă decât o vită.

Al doilea, ea fusese legată de Satana — sub puterea cuiva care era gata să-i facă tot răul cu putință, în contrast cu purtarea plină de bunătate față de o vită.

Al treilea, ea suferise optsprezece ani, în contrast cu obișnuita sete a unei vite.

Argumentul era cât se poate de puternic și deplin. Orice motiv pentru purtarea lor față de vite avea o putere înzecită aplicat la ceea ce făcuse Isus.

11. Ce efect a avut cuvintele acesteia asupra protivnicilor Lui? Ce au făcut oamenii?

Aci oamenii s'au bucurat pe față de lucrarea puterii lui Dumnezeu în vindecarea unuia dintre ei.

Lecțiunea 12

ISUS INVAȚA NORODUL

Text biblic: Luca 13, 22—35.

De memorizat: Mat. 23, 37.

Isus și ucenicii Săi se găsesc în drum spre Ierusalim, mergând încet, și zăbovind prin satele și orașele unde interesul oamenilor cere. Parte din învățăturile date acum sunt o repetare a ceea ce le fusese spus ucenicilor în prima parte a lucrării Sale.

1. Spre ce localitate călătorea Isus și ucenicii Săi? Ce făcu Isus în drumul Său? Luca 13, 22.

2. Ce întrebare puse unul dintre ascultătorii Săi? Răspunzând, ce spuse Isus cu privire la calea ce duce în împărăție? Ce nu vor fi în stare mulți să facă? Vers. 23, 24.

„Drumul care duce la viață este îngust, iar poarta este strâmtă. Dacă mai ții la vreun păcat favorit, vei vedea că drumul este prea îngust ca să poți intra. Căile tale proprii, voința, obiceiurile și faptele tale rele, trebuie părăsite dacă dorești să umbli pe calea Domnului. Acela care vrea să slujească Domnului Hristos, nu poate să se ia după părerile lumii, sau să aibă aceleași vederi ca și ea. Cărarea care duce spre cer este prea îngustă, ca să încapă pe ea ranguri sau bogății, este prea îngustă pentru a da loc ambițiilor egoiste, este prea gloduroasă și stâncoasă, ca să urce pe ea aceia cari iubesc o viață ușoară. Truda, răbdarea, sacrificiul de sine, muștrarea, sărăcia, împotrivirea din partea păcătoșilor, au fost partea Domnului Hristos și trebuie să fie și ea partea noastră, dacă vrem să intrăm odată în Paradisul lui Dumnezeu”. — Cugetări, pp. 139, 140.

3. Ce tablou mișcător cu privire la experiența viitoare a unei anumite clase de oameni prezentă Isus? Ce le va spune Domnul? Vers. 25.

Clasa de oameni despre care este vorba aici sunt cei cari pretind că iubesc pe Dumnezeu și fac fapte bune, după cum făceau mulți de atunci, totuși ei nu sunt dispuși să-și mărturisească păcatele și să asculte de cuvântul Domnului.

4. Ce vor spune cei cari nu au iubit cu adevărat pe Domnul? Vers. 26.

5. Ce răspuns li se va da la urmă? Vers. 27.

6. Pe cari patriarhi pe cari ei pretindeau că-i urmează, îi aminti Isus? Cum li s'a reamintit că a fi urmași ai acestor patriarhi nu le dădea dreptul să între în ceruri? Vers. 28.

7. De unde vor veni cei mântuiți? Vers. 29, 30.

„Ei au fost chemați mai întâi în via Domnului; și, din această cauză, ei erau mândri și se credeau drepti.

Mulți ani de serviciu ei credeau că le dă dreptul la o răsplată mai mare, decât a celorlalți. Nimic nu-i înfuria mai mult, decât să audă că păgânii vor avea aceleași privilegii ca și ei în lucrurile dumnezeiești. Hristos a avertizat pe ucenicii cari au fost mai întâiu chemați să-L urmeze, pentru ca ei să nu se lase stăpâniți de acest spirit rău". — Parabole, pag. 366.

8. Despre ce lucru a fost avertizat Isus? Vers. 31.

„Isus fusese pentru un timp în Perea, pe teritoriul lui Antipa, omoritorul lui Ioan. Marea scârbă pe care o produsese crima, de sigur că fusese o ocrotire pentru El; însă, în afară de faptul că Antipa personal se teme de marele Făptuitor de Minuni, gândind poate că El era Botezătorul cel ucis, înviat din morți, mai erau încă și alte multe motive pentru cari el s'ar fi simțit bucuros să-L știe afară de pe teritoriul lui. Nevoină să se arate direct, el folosi pe Farisei, conștând pe dibăcia lor de a-și atinge scopul. Unii dintre ei deci au venit la Isus, cu înfățișarea unor prieteni îngrijați de siguranța Lui, și-L avertizară că ar fi bine pentru El să părăsească Perea cât mai repede, deoarece Irod căuta să-L omoare". — Geikie.

9. Care a fost răspunsul Lui? Ce eveniment a venit în mintea Sa? La ce cetate gândea El? Vers. 32. 33.

„Imediat Isus văzu prin întreg planul, ca un iscusit plan al lui Irod de a-L expulza. Însă El Se găsea în drum spre Ierusalim, și Se mulțumi doar să arate că El nu dă niciun motiv pentru bănuială politică, și că înțelesese lămurit cât de puțină prietenie era în sfatul pe care Fariseii I-l dăduse". — Ibid.

10. Despre ce vorbi Isus după aceea? Vers. 34.

Isus plânse asupra cetății alese. El gândi la minunatul templu în care zilnic erau oferite sacrificii pentru a arăta credința poporului într'un Mântuitor pe care în mod greșit încă îl așteptau. În timp ce ei încă făceau aceste lucruri, El, Mielul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii, era printre ei, vindecând bolnavii lor, iertând păcatele lor, și arătându-le calea spre cer. Dar lucrul cel mai trist din totul era că ei nu voiau să creadă în El, și chiar atunci ei plânneau să-L omoare. În timp ce Isus gândea la aceste lucruri inima Lui era copleșită de tristețe, și El în agonie rosti cuvintele Scripturii folosite ca verset de memorizat pentru lecțiunea aceasta.

11. Când Isus avea să părăsească templul pentru a nu mai intra în el niciodată, în ce situație avea să fie lăsată această „casă”? Când ar fi să-L mai vadă? Vers. 35.

Cuvintele „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului", au

fost rostite cu ocazia intrării Sale triumfale în cetate. Despre un alt timp, însă în viitor, când nelegiuții de pe pământ vor repeta aceste cuvinte, este amintit în „Experiențe și Viziuni" pag. 262: „Toți caută să se ascundă în stânci, ca să se ferească de slava grozavă a Aceluia pe care pe vremuri îl disprețuise. Și copleșiți și chinuți de măreția Lui și de slava Lui nemăsurată, ca unul singur își înalță glasul, și cu grozavă limpezime strigă: „Fericit Cel ce vine în numele Domnului!"

Lecțiunea 13

Repetiție

De memorizat: Repetiția versetelor de memorizat din timpul trimestrului.

Lecțiunea 1

ISUS PRANZEȘTE CU UN FARISEU — PARABOLA DESPRE OS-PAȘUL CEL MARE

Text biblic: Luca 14, 1—24.

De memorizat: Luca 14, 11.

„Mântuitorul Se găsea ca oaspete la o sărbătoare în casa unui Fariseu. El răspundea la invitația tuturor, și, după obiceiul Său, punea în legătură cele întâmplate acolo cu învățăturile Sale despre adevăr. La Iudei toate sărbătorile erau ocazie de bucurie națională și religioasă și ocazie de ospete. Pentru ei felul acesta de serbare era un simbol al binecuvântărilor vieții veșnice. Marele ospăț, la care ei aveau să șadă cu Abraam, Isaac și Iacob, era o temă, de care ei se ocupau cu multă plăcere". — Parabole, p. 201.

1. Cu cine prânzi Isus într'un Sabat? Ce bolnav atrase atenția lui Isus? Ce făceau Fariseii? Luca 14, 1. 2.

Omul bolnav de dropică probabil că nu făcea parte dintre invitați. Era un obicei foarte răspândit ca persoane neinvitate să apară pe neașteptate la un ospăț. Se poate că va fi fost adus într'adins acolo de Farisei, spre a avea ocazie să vadă ce va face Isus într'un asemenea caz.

2. Ce întrebare puse Isus fariseilor? Ce nu a fost dispus să facă nimeni dintre ei? Ce făcu Isus? Vers. 3. 4.

3. Ce altă întrebare mai puse Isus? Ce nu au făcut Fariseii? Vers. 5. 6.

4. Ce lucru îndemnă pe Isus să spună o pildă oaspeților? Vers. 7.

„Paturile pe cari se rezemau oaspeții la mese erau aranjate în așa fel încât să formeze trei laturi ale unui pătrat, cea de a patra latură fiind lăsată liberă pentru a îngădui servilor să aducă mâncărurile. Patul din dreapta era socotit ca cel mai de frunte iar celelalte, respectiv, de mijloc și cel mai de pe urmă; locurile de pe fiecare pat erau deosebite în același fel, ... Locul cel dintâiu, de pe patul cel dintâiu, era

deci locul cel mai de cinste, și firea omenească, aceeași în toate veacurile, îl căuta cu multă lăcomie, și la fel cel de lângă el din pricina apropierei era tot cu atâta râvnă căutat pentru a fi cât mai aproape cu puțință de el. ... Nu era lucru de pripeală printre rabini în ce privește locul cel mai bun și gazdei îi cerea multă bătaie de cap pentru a nu aduce vreo jignire; căci a așeza pe un rabin mai jos decât un altul care nu este rabin, sau mai jos decât un alt rabin dar a cărui poziție este mai inferioară, sau mai tânăr, însemna o ofensă de neiertat, și o disprețuire chiar a religiei".

5. Care a fost parabola? Vers. 8—10.

6. La ce lucru trebuie să se aștepte cel care se înalță pe sine? Care este răsplata adevăratei umilințe? Vers. 11.

7. După ce a dat oaspeților această învățătură, ce spuse Isus Fariseului care dăduse acel ospăț? Ce se așteaptă de obicei atunci când anumite persoane sunt invitate la un ospăț? Vers. 12—14.

8. Indemnului dat de Isus ce conduse pe unul dintre oaspeți să spună? Vers. 15.

„După ce privirăm frumusețea templului, ieșirăm, iar Domnul Isus ne lăsă și Se duse în Cetate. Curând după aceea auzirăm din nou vocea Sa plăcută zicând: „Veniți poporul Meu, voi ați trecut prin mari strămtorări și ați făcut voia Mea; voi ați suferit pentru Mine; veniți acum la cina Mea; căci Eu Insumi Mă voi încinge și vă voi servi". Noi strigarăm: „Aleluia, mărire", și intrarăm în Cetate. Și văzui o masă de argint curată, lungă de mai mulți kilometri, dar pe care noi o puteam cuprinde cu privirea. Văzui fructele pomului vieții, mană, migdale, smochine, rodii, struguri și multe alte feluri de fructe. Rugai pe Domnul, să-mi dea voie să mănânc și eu din acele fructe. El îmi spuse: „Nu acum. Cei cari mănâncă din fructele acestei țări, nu mai merg înapoi pe pământ. Dar în curând dacă rămâi credincioasă, vei mânca și din roadele pomului vieții, și vei bea și din apa acestui izvor". — Experiențe și Viziuni, pp. 28. 29.

9. În parabola spusă de Isus drept răspuns la cuvintele oaspețelui, ce făcu un om? Când trimise el o invitație specială oaspeților invitați? Care era solia către ei? Vers. 16. 17.

Se spune că în țările orientale era obiceiul, și încă mai este și acum prin unele locuri, de a trimete un sol care să poștească pe oaspeții mai dinainte invitați, să vină la ospăț. Refuzarea în ultimul moment de a-și ține făgăduința dată că vei veni era privit ca ceva foarte insultător.

10. Ce scuză au adus cei invitați la ospăț? Vers. 18—20.

„Niciuna din aceste desvinovățiri

nu era întemeiată pe o nevoie reală. Omul care zicea că trebuie să meargă și să vadă ogorul, îl și cumpărase. Graba lui, de a merge să-l vadă, se datora faptului că se interesa mai mult de ceea ce cumpărase. Și boii, la fel, erau cumpărați. Încercarea lor era numai pentru a mulțumi interesul cumpărătorului. A treia desvinovățire nu era nici ea mai întemeiată. Faptul că invitatul se căsătorise, n'ar fi trebuit să-l împiedece, de a fi la cină. Și soția lui ar fi fost binevenită. Dar el avea planuri ale sale anumite pentru plăcerile sale, și acestea îl atrăgeau mai mult decât cina, la care făgăduise că va merge. El se deprinsese să găsească plăcere în altă tovarășie decât a celui care-l invitase. El n'a cerut să fie iertat, și în refuzul lui n'a dat pe față nici măcar bună cuviință. Cuvintele, „de aceea nu pot veni” erau numai un val acoperitor al adevăratului motiv, că, adică, nu-mi face nicio plăcere să viu“. — Parabole, pp. 204. 205.

11. Ce altă poruncă s'a mai dat? După aceea ce a raportat el? Vers. 21. 22.

12. Apoi unde a fost trimis cineva a găsi oaspeți? Ce este spus despre cei cari refuzase invitația? Vers. 23. 24.

13. Ce învățătură ne este dată cu privire la înțelesul celor trei invitații cari au fost date în parabolă?

Invitația de a primi pe Isus ca Mântuitor a fost dată pentru prima dată poporului Iudeu, popor care pretindea că îl cunoaște pe Dumnezeu și că îl servește. Când preoții și conducătorii au refuzat să ia aminte la chemare, solia a fost trimisă către celelalte popoare.

Lecțiunea 2

PARABOLA CU OAIIA PIERDUTA — FIUL RISIPITOR

Text biblic: Luca 15, 1—32.

De memorizat: Luca 15, 10.

În parabola cu oaia pierdută Isus făcu apel la experiența ascultătorilor Săi. „Regiunea șesului întins din râsaritul Iordanului oferea o pășune abundentă pentru turme, și atât prin văi cât și pe dealurile împădurite umblau multe oi pierdute cari trebuiau căutate și aduse înapoi prin grija iubitoare a păstorului. Printre cei din jurul lui Isus se găseau păstori, cum și oameni cari băgaseră mulți bani în turme și cirezi de vite, astfel că toți puteau să înțeleagă ilustrația Lui“. — Parabole, p. 170.

Parabola fiului pierdut a fost numită „coroana și perla tuturor parabolilor Domnului“. Un mare scriitor se referă la ea ca fiind „cea mai mișcătoare istorisire din toată literatura“.

1. Cu o ocazie, ce lucru îi făcu pe Farisei și cărturari să învinuiască pe Isus? Luca 15, 1. 2.

2. Ce parabolă spuse Isus pentru a face cunoscut valoarea unui

suflet pierdut? În parabolă, câte oi sunt amintite? Ce ar fi gata să facă stăpânul ei dacă una ar lipsi? Cât timp ar umbla după ea? Vers. 3. 4.

„În pildă păstorul pleacă în căutarea oaii sale, — chiar dacă este numai una. Tot astfel, chiar dacă ar fi fost pierdut numai un singur suflet, Hristos ar fi murit pentru acest unul singur“. — Parabole, p. 171.

3. În ce fel își arată păstorul mai deaparte iubirea sa față de oaia pierdută? Ce invită el pe prietenii săi să facă? Ce spuse Isus că pricinuește bucurie în ceruri? Vers. 5—7.

„Voi, fariseilor, zise Hristos, vă socotiți pe voi ca alesi ai cerului. Vă credeți siguri în îndreptățirea voastră personală. Deci atunci, să știți, că, dacă voi nu aveți nevoie de pocăință, misiunea Mea nu este pentru voi. Aceste suflete sărmăne, cari simt slăbiciunea și păcătoșenia lor, sunt cei pe cari am venit să-i răscumpăr. Îngerii cerului se interesează de acești pierduți, pe cari voi îi disprețuiți. Voi vă tânguți și vă bateți joc când vreunul din aceste suflete se alătură de Mine; dar să știți, că îngerii se bucură, și îmnurile lor de triumf se înalță mereu în curțile cerești“. — Idem, pag. 173.

4. Ce altă parabolă a mai fost dată spre a arăta iubirea lui Dumnezeu față de cel pierdut? Vers. 8—10.

„Cele două pilde reprezintă clase diferite. Oaia pierdută își dă seama, că e pierdută. Ea a părăsit pe păstor și turma, și prin sine însuși nu se poate mântui. Ea reprezintă pe aceia, cari își dau seama, că sunt despărțiți de Dumnezeu, și cari se găsesc acoperiți de un nor de greutate, în decădere, și în grozave ispite. Drachma pierdută reprezintă pe aceia, cari sunt pierduți în greșelile și păcatele lor, însă cari nu-și dau seama de starea lor. Ei s'au înstrăinat de Dumnezeu, însă nu știu lucrul acesta. Sufletele lor sunt în primejdie, însă ei sunt absolut inconștienți și nepăsători.... Oaia s'a rătăcit de turmă; ea era pierdută în pustiu, sau pe munți. Drachma se pierduse în casă. Ea era aproape, însă nu putea să fie găsită decât prin cercetare neobosită“. — Idem, pp. 176. 177.

5. În pilda fiului pierdut, ce cerere a făcut cel mai tânăr fiu? Vers. 11—12.

Potrivit orânduelii iudaice, fiul mai mare trebuia ca la moartea tatălui să primească o parte înădărită iar cel mai tânăr doar o singură parte din avere. Împlinind cererea fiului său mai tânăr, tatăl îi dădu ceea ce i se cuvenea în bani, și în felul acesta nu i se mai datora nimic la moartea tatălui său.

6. Cum își dădu pe față fiul cel mai tânăr firea sa liberă? Vers. 13. „Fiindcă avea bani din belșug și

libertatea să facă ce vrea, se credea fericit că acum s'a împlinit dorința inimii sale. Nu mai e nimeni, care să-i zică: Să nu faci cutare lucru, că e rău; sau: fă cutare lucru, că e bine. Tovarășii stricați îi ajută, să se afunde tot mai mult în păcate“. — Idem, p. 182.

7. Care a fost urmarea propriilor lui înclinații? Cât de grea ajunsese starea lui? Vers. 14—16.

8. În starea lui tristă, la ce lucru se gândi el? Ce hotărîre luă? Ce se gândi să spună tatălui său? Vers. 17—19.

„Am păcătuit“. Fără îndoială, atunci când acest tânăr se mânia împotriva disciplinei din casă și cugeta la o cale de scăpare, el poate numea aceasta o purtare independentă. După ce și-a cheltuit însă toți banii, și prietenii l-au uitat, a numit această purtare o stare de plâns și nenorocită. Chiar de când începu să cugete, lucru ce-l duse să se trezească, el și-a socotit purtarea lui mai dinainte ca o nebunie. Însă în cele din urmă găsi adevăratul nume și umilindu-se mărturisii: „Am păcătuit“.

9. Ce arată că tatăl așteptă cu multă nerăbdare întoarcerea fiului? În ce fel și-a arătat el iubirea sa cea mare? Vers. 20.

„Când, vesel și necugetat, părăsise casa părintească, el nu-și dăduse seama de durerea și dorul, cari rămăseseră în inima tatălui său. Pe când petrecea și dănuia împreună cu tovarășii lui desmățați, el nu se gândea la tristețea care se lăsase asupra casei sale părintești. Și acum, când urmărește drumul spre casă cu pași oboșiți și greoi, el nu știa, că era cineva care aștepta venirea lui. Pe când „era încă departe“, tatăl a recunoscut statura fiului său. Iubirea are vederea bună. Nici ruina adusă de mulțimea anilor de păcate n'a putut să ascundă pe fiu de ochiul tatălui. „I s'a făcut milă de el, a alergat de a căzut pe grumazul lui, și multă vreme și plin de duiosie l-a ținut îmbrățișat“. — Idem, p. 186.

10. Ce mărturisire făcu fiul? Ce arată plinătatea iertării tatălui? Vers. 21, 24.

Încălțăminte era purtată numai de oamenii liberi, niciodată de robi. Darea inelului însemna în Răsărit un semn al redobândirii nu numai a libertății, dar și a rangului, demnității și puterii dinainte.

11. Unde era fiul cel mai mare când s'a întors fratele său? Cum află el despre cele întâmplate? Vers. 25—27.

12. Ce efect a avut aceasta asupra fiului mai mare? Ce nu voi el să facă? Vers. 28.

13. La stăruința tatălui său ce răspunsese acest fiu? Vers. 29. 30.

Marele păcat al fiului mai tânăr era bătaia de joc față de iubirea tatălui său. Fratele cel mai mare

era mânat de același spirit, deși manifestat într'un chip deosebit. El era mânat de spiritul îndreptăririi de sine și muncea în vederea beneficiilor cari aveau să-i vină. El interpreta în rău iubirea tatălui său, și era mânios față de fratele său. Tatăl nu-i adresă mustrarea cuvenită, ci cu blândețe stăruie pe lângă el spre a-i arăta greșeala.

14. În răspunsul său cum i-a arătat tatăl iubirea și înțelepciunea sa dăinuitoare? Vers. 31. 32.

Studiind parabola fiului pierdut, nu pierdeți din vedere însemnătatea ei prin aplicarea la fiecare dintre noi. Ori cine ești, parabola se referă la tine. Deși fratele cel mare plin de mânie reprezintă poziția fariseilor față de vameși și pe Iudei față de celelalte popoare, continuu trebuie să ne amintim că neamul fariseilor nu s'a stins.

Lecțiunea 3

ISPRAVNICUL NEDREPT

Text biblic: Luca 16, 1—15.

De memorizat: Luca 16, 10.

Mântuitorul a fost vorbit de rău de farisei, pentru că umbla cu vameșii și cu păcătoșii; această vorbire de rău, însă, n'a slăbit interesul nici ostenelele Sale pentru ei. El vedea, că ocupațiunea lor îi ducea în ispită. Ei erau înconjurați de ademeniri spre păcătuire. Primul pas greșit fusese ușor de făcut și pe urmă au scoborât repede spre fapte tot mai mari de necinste și crimă. Hristos a căutat prin toate mijloacele, să-i câștige pentru ținte mai înalte și pentru principii mai nobile. Acest scop l-a urmărit și cu pilda ispravnicului necredincios. Printre vameși se întâmplase tocmai un caz asemănător cu cel amintit în pildă, așa că ei, în descrierea făcută de Hristos, au recunoscut propriile lor fapte. Atențiunea lor a fost atrasă și, din descrierea propriilor lor fapte necinstite, mulți au tras o învățatură plină de principii și adevăruri cerești. — Parabolă, pp. 336. 337.

1. Într'o altă parabolă despre cine vorbi Isus? Ce învinuire auzi omul bogat împotriva ispravnicului? Luca 16, 1.

De sigur că ispravnicul era un om în mâna căruia se încredințase totul. Stăpânul se încredea în el și nu-i cerea să-i dea socoteală. Inșă cineva l-a avertizat că ispravnicul nu este cinstit, și veni ziua socoteții.

2. Ce s'a cerut din partea ispravnicului? Vers. 2.

Stăpânul ceru să i se dea socoteală de tot ce primise și de tot ce cheltuise. Fără îndoială aceasta era ultima dare de seamă a lui înainte de a fi îndepărtat din slujba de ispravnic, iar nicidecum o cercetare să vadă dacă aceea ce i se pune în sarcină este adevărat sau nu. Un scriitor spune: „Un stăpân oriental sărea imediat dela încrederea deplină la neîncrederea totală fără să

se mai obîosească a cerceta mai departe“.

3. Ce greutate vedea acum ispravnicul înaintea lui? Vers. 3.

„În vederea concedierii sale, administratorul sau ispravnicul acesta avea de ales una din aceste trei căi: El trebuia, sau să muncească, sau să cerșească, sau să moară de foame“. — Parabolă, p. 336.

4. Ce se hotărî el să facă? Ce plan puse el în aplicare pentru a-și face prieteni pe cei cari datorau stăpânului său? Vers. 4—7.

„Probabil că el scrisese o altă notă, în loc să schimbe pe cea veche din o sută în cincizeci. Prin această înșelăciune ispravnicul voia să implinească două lucruri — să facă să apară mai mică risipa de bunuri a stăpânului său, și să obțină recunoștința datornicului“. — Tarbell.

„Slujitorul cel necredincios a implicat și pe alții în faptele sale necinstite. El a înșelat pe stăpânul său în favoarea lor; iar ei, acceptând această favoare, își luau obligația de a-l primi în casele lor ca pe un prieten“. — Parabolă, p. 336.

5. Ce spuse Isus că a făcut stăpânul? Ce spuse El despre copiii lumii acestuia? Vers. 8.

„Acel om lumesc a lăudat înțelepciunea bărbatului, care-l înșelase. Inșă lauda din partea celui bogat nu era laudă dela Dumnezeu. Hristos n'a lăudat pe ispravnicul nedrept, ci a întrebuintat această întâmplare bine cunoscută și obișnuită între oameni, pentru a ilustra învățătura, pe care voia să o dea“. — Idem, p.

„Dumnezeu, Hristos și îngerii, toți servesc celor întristați, celor suferinzi și celor împovărați de păcate. Predați-vă lui Dumnezeu pentru o lucrare ca aceasta, întrebuintați darurile Sale în scopul acesta, și atunci vă veți face părtași la lucrarea ființelor cerești. Inimile voastre vor bate în armonie cu ale lor. Veți ajunge asemenea lor și la caracter. Acești locuitori ai corturilor veșnice nu vă vor mai fi atunci străini. Când apoi lucrurile pământești vor trece, atunci păzitorii cerești vă vor zice: „Bine ați venit!“ — Parabolă, pag. 341.

6. Care este dreapta folosire a bunurilor pe cari ni le-a dat Dumnezeu? Vers. 9.

„Mamona“ este cuvânt sirian ce înseamnă bani. Noi trebuie să folosim în așa fel binecuvântările pe cari ni le-a dat Dumnezeu nouă încât alții să fie fericiți prin ele.

Ca și în pilda cu omul care nu se gândea decât cum să-și strângă averi cât mai multe, și aci Hristos a dat avertizarea contra îmbogățirilor, a acaparărilor de bunuri materiale, bănești, în timp ce mulțimea să sufere în lipsă și în mizerie.

Și cum este cazul cu înavuțirea cu bani, tot la fel poate fi cazul și cu ocaziile, puterea și cunoștința de cari dispunem, și cari toate ar putea fi tot atât de rău folosite încât

să devină „mamona nedreptăririi“. Cei cari își petrec vieța umblând după bogățiile lumii acesteia, dovedesc mai puțină înțelepciune decât ispravnicul nedrept care s'a îngrijit de asigurarea viitorului său.

7. Ce spuse Isus despre cel credincios în lucrurile mici? Vers. 10.

8. Dacă nu ne-am dovedit credincioși în lucrurile pământești ce alte lucruri de preț nu ne vor fi date? Vers. 11.

Vieța veșnică este adevărata îmbogățire a sufletului.

9. Ce este spus despre cel care nu este credincios în îngrijirea de lucru ce aparține altuia? Vers. 12.

10. Ce nu poate face nimenei? Care va fi atitudinea lui? Vers. 13.

11. Cum au primit Fariseii această pildă și cuvintele lui Isus? Vers. 14.

12. Înaintea cui căutau ei să se arate neprihăniți? Dar ce știa Dumnezeu? Despre cari două feluri de vederi a vorbit apoi Isus? Vers. 15.

13. Ce avertizare dădu Domnul Isus? Mat. 12, 36.

Solemnitatea răspunderii noastre personale în ziua când ni se va zice: „Dă-ți socoteală de ispravnicia ta“, este bine prezentată în următoarele rânduri:

„Ispravnicia creștină își are sfârșitul ei în socoteala ce oamenii vor avea să dea înaintea Lui de ispravnicia lor. Cel ce câștigase doar lefa lui ca și cel cu milioanele, cel căruia i se încredințase puțin cât și cel ce avusese mult, fiecare trebuie să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos și să prezinte primirile și cheltuelile, ce a adunat și ce a dat, motivele și metodele lor, înaintea cercetării Aceluia al cărui ochiu este ca flacăra de foc. Toate căile nedrepte de câștigare a banilor, toate înșelăciunile, necinstea și apăsarea, cum și orice fel rău de folosire și de cheltuire a banilor, vor fi descoperite în ziua aceea. Orice jefuire a lui Dumnezeu, orice egoism și lăcomie, orice risipă și cheltuială fără rost, orice asvârlire de bani pentru satisfacerea mândriei sau dorințelor sensuale, va fi văzută în lumina tronului veșnic, și nicio mască a cuvioșiei sau religiozității, nicio scuza țieftină, cum deseori se face de către cei cari nu dau, nu va fi în stare să ascundă sau să micșoreze vreo pată sau vreun defect în ispravnicia cuiva. Fiecare va fi răsplătit potrivit faptelor pe cari le-a făcut.

„Pe de altă parte, orice sângețenie și credincioșie în servirea lui Dumnezeu ca ispravnic ai Săi, orice dăruire și primire spre slava lui Dumnezeu, orice rugăciune și orice consacrare, orice spirit de altruism, de dărnicie și sacrificiu de sine, fie din partea celui ce are puțin, fie din partea celui ce are mult, va fi amintit de Domnul“. — Ispravnicie și Misiuni“, pp. 167. 168.

Aș vrea ca Domnul

Trad. D. Florea

1. Aș vrea ca Domnul, pururi să trăesc; Bland și u-mil ca
 2. Aș vrea ca Domnul, gri - ji - le să port - Să-mi dea tă - ri - e
 3. Aș vrea ca Domnul, să tră-esc și eu, A ui iu - bi - re

El să vie-țu-esc; Zel în lu-cra-re, cu-raj să am mai mult
 zil-nic eu mă rog; Stin-dar-dul vie-ții în lo-curi noi să'n-fig,
 fi-e'n piep-tul meu; Ga-ta de jert-fă ca El do-resc să fiu,

Si'n con-sa-cra - re de Dom-nul să as - cult. } Ia-mi i - ni-
 Mulți pă - că-toși pen - tru ce-ruri să căș - tig. } I-ni-ma mi-o
 Tot mai a-proa-pe la fel ca El să fiu. }

Cor

ma, Aș vrea să fiu al Tău, Ia-mi i - ni-ma, Și
 ia, mi-o ia, Aș vrea să fiu al Tău; I - ni ma mi-o ia, mi-o ia, Și

spa-l'-o de-orice rău. Ia-mi i - ni-ma, Să fi-e'n veci a
 spa - l'-o de-orice rău. I - ni-ma mi-o ia, mi-o ia. Să fi - e'n

Ta, Să fiu al Tău, M'a-ju - tă pu - ru-rea.
 veci a Ta, Și să fiu al Tău, al Tău, M'a-ju - tă pu - ru-rea.

(Continuare dela pag. 10)

„Fie ca toți aceia cari au nutrit dragoste pentru literatura ușuratică, să-și îndrepte acum atenția spre Cuvântul cel sigur al profeției. Luați Biblia voastră și începeți să studiați cu viu interes povestirile sfinte ale Vechiului și Noului Testament. Cu cât studiați mai des și mai sânguincios Biblia cu atât vi se va înfățișa mai frumoasă, și cu atât veți avea mai puțină plăcere pentru literatura ușoară. Legați acest volum prețios de inima voastră. El vă va fi prieten și călăuză”.

„Mulți tineri sunt doritori de cărți. Ei doresc să citească orice le cade la îndemână. Dar trebuie să bage de seamă și ce citesc și ce ascultă... Ei sunt în cea mai mare primejdie de a fi corupți de lectura nepotrivită. Satana are o mie de căi pe cari să rățacească mintea tineretului. Ei nu pot să fie în siguranță nicio clipă, dacă nu veghează. Ei trebuie să pună o strajă minții lor, spre a nu fi târâți de ispitele vrăjmașului”.

„Iubiții mei prieteni tineri, cercetați însăși experiența voastră cu privire la influența romanelor captivante. Puteți voi, după o asemenea lectură, să deschideți Biblia și să cetiți cu interes cuvintele vieții? Nu găsiți voi Cartea lui Dumnezeu lipsită de însemnătate? Farmecul aceluia roman de dragoste plutește în mințea voastră, nimicindu-i sănătatea, și făcându-vă neîn stare de a vă îndrepta atenția asupra adevărilor cari privesc fericirea voastră veșnică”.

Stând de vorbă cu acești învățători muți, cu cărțile, cărțile cele bune, ne vom simți întăriți și destoinici pentru orice lucrare folosită, de creștere și progres, descătușați de orice gând robitor.

V. Florescu